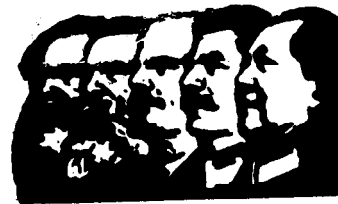

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΓΕΝΑΡΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 271 ΔΡΧ.150

ΕΞΩ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου σε Ελλάδα και Κύπρο, υπογράφεται την ερχόμενη Δευτέρα στη Λευκωσία η συμφωνία για την αγορά από την Κύπρο των ρώσικων πυραύλων S-300.

Οι πυραυλοι αυτοί είναι αντίστοιχοι των “Πάτριος” με βεληνεκές 100 χλμ., μπορούν να εντοπίσουν και να πλήξουν ταυτόχρονα μισή εκατοντάδα στόχους, δηλαδή αεροσκάφη τη στιγμή της απογειώσης ή και εκτοξευόμενους πυραύλους. Όμως το βασικό σε όλη αυτή την υπόθεση είναι ότι τα

πρώτα χρόνια, και καταρχήν με συμφωνία για ένα χρόνο, «*ρώσοι αξιωματικοί θα χειρίζονται αυτούς τους πυραύλους, και επομένως κάθε επίθεση ενάντια τους θα κινδυνεύει να θεωρηθεί επίθεση κατά της Ρωσίας*» (Ελευθεροτυπία, 21/12). Αυτό σημαίνει ότι στην Κύπρο μπαίνει ο ρώσικος στρατός.

Η συμφωνία αυτή αλλάζει δραματικά την πολιτική κατάσταση σε Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία, καθώς βγάζει **για πρώτη φορά ανοιχτά σαν κυρίαρχο στην περιοχή το ρώσικο σοσιαλιμπε-**

ριαλισμό.

Τη στιγμή που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μέσα από τα “δέκα σημεία Ρίφκιντ” προσπαθεί να δώσει μια συμβιβαστική ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία λύση του Κυπριακού, την ίδια ώρα που η Τσιλέρ έχει πάει στη Μόσχα για να αποτρέψει την αγορά των πυραύλων και ο αμερικανός πρέσβης Κένενθ Μπριλ “εκφράζει την ανησυχία” των Ηνωμένων Πολιτειών για την αύξηση των εξοπλισμών στην Κύπρο, ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός προχωράει αποφασιστικά στην εξάρτηση της Κύπρου μέσα από το οπλικό σύστημα των S-300 και, κυρίως, στη στρατιωτική διείσδυση μέσα σ’ αυτήν.

Παράλληλα μέσα από το “ενιαίο αμυντικό δόγμα” και στα πλαίσια των υπερεξοπλιστικών προγραμμάτων ανοίγει ο δρόμος για την αγορά και από την Ελλάδα των S-

300 σε αντικατάσταση των πυραύλων “Νίκη”. Αγορά που σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου πρόκειται να αποφασιστεί μέσα στο επόμενο εξάμηνο.

Γίνεται έτσι σαφές ότι μπαίνουμε σε μια νέα περίοδο έντασης στην περιοχή, μια ένταση που πυροδοτεί ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός, εκμεταλλευόμενος το σοβινισμό σε Ελλάδα και Κύπρο, όπως αυτός εκφράζεται με το περιβόητο “ενιαίο αμυντικό δόγμα”.

Δεν είναι άλλωστε τυχαία η παραίτηση του υφυπουργού Εξωτερικών Χρ. Ροζάκη πριν την κυβερνητική σύσκεψη για την εξωτερική πολιτική, που θα γίνει στις 9 του Γενάρη. Ακριβώς γιατί ο Χρ. Ροζάκης είχε εκφράσει τις διαφωνίες του για το “ενιαίο αμυντικό δόγμα”, ακολουθώντας μια φιλοευρωπαϊκή πολιτική ύφεσης με την Τουρκία, όπως εκφραζόταν με τις θέσεις του για επέκταση του μο-

ρατόριου στο Αιγαίο για όλο το χρόνο, όπως επίσης με τη θέση για την κατάργηση των υπερπτήσεων πολεμικών αεροσκαφών πάνω από την Κύπρο.

Ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός δείχνει πλέον ανοιχτά τα δόντια του στην περιοχή. Ο ξενόδουλος ελληνικός σοβινισμός, νομίζει ότι βρήκε πλέον τον... αξιόπιστο προστάτη για να εκπληρώσει την επεκτατική του ουτοπία.

Η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη φαίνεται αδύναμη να ακολουθήσει με συνέπεια μια φιλειρηνική πολιτική.

Δεν υπάρχει πραγματικά άλλη δύναμη από τον ίδιο το λαό, που είναι αυτός που πρέπει να πάρει στα χέρια του τον αγώνα για την ειρήνη και την ανεξαρτησία.

Όσο πιο πολύ οι νέοι “προστάτες” δείχνουν τα δόντια τους, τόσο είναι πιο εύκολο να ξεδοντιαστούν!

ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΩΝΑ Ανακοίνωση της Συνταχτικής

Ο παλιός χρόνος τέλειωσε με τα συντρίμια που άφησε πίσω της η προβοκατόρικη επίθεση των μπλόκων που εξαπέλυσε το ρώσικο πραχτορείο ενάντια στο λαό και τη χώρα. Ο νέος χρόνος ανοίγει με την εγκατάσταση του ρώσικου στρατιωτικού αποσπάσματος στην Κύπρο.

Ασφαλώς θα πρόκειται όχι απλώς για έναν καινούριο χρόνο, αλλά για μια νέα εποχή. Οι νέοι Ναζί του Κρεμλίνου θα αξιοποιήσουν την παρουσία του αφοσιωμένου τους φίλου Κλίντον στο Λευκό Οίκο για να επιδοθούν σε μια πυρετώδη προσπάθεια στρατιωτικής τους διείσδυσης τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία. Στόχος είναι να έχει αλλάξει αποφασιστικά ο ευρωπαϊκός χάρτης όταν σε λίγα χρόνια θα πέσει το πέπλο της δήθεν δημοκρατικής μεταρρύθμισης και θα ξεσκεπαστεί η φρενιασμένη τους επίθεση της τελευταίας πενταετίας σ’ όλο τον πλανήτη.

Σε τούτη δω τη χρονιά θα πέσουν πολλές αυταπάτες σχετικά με τη δυνατότητα μιας ειρηνικής και δημοκρατικής πορείας αυτής της χώρας όσο θα κυβερνάει και θα δυναμώνει τις θέσεις του το μαύρο σοσιαλφασιστικό μέτωπο του ψευτοαριστερού και του ορθόδοξου μεσαίωνα. Η βασική μας δουλειά είναι να συντρίψουμε πολιτικά και ιδεολογικά τα πλοκάμια του μαύρου μετώπου μέσα στην εργατική τάξη και το λαό,

μέσα στην προοδευτική διανοήση και τη δημοκρατική νεολαία, πλοκάμια που φανερώνονται με επαναστατική μορφή, ενώ στην ουσία τους είναι η αριστερή έκδοση των νεοναζί. Ο αντιιμπεριαλισμός και ο αντικαπιταλισμός τους είναι φασιστικού τύπου.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους φίλους της και κάθε δημοκρατικό άνθρωπο που νιώθει την ανάσα του φασισμού πάνω από τη χώρα να παλέψουν μαζί της και να τη δυναμώσουν στο οργανωτικό επίπεδο. Ιδιαίτερα καλούμε τους αναγνώστες της *Νέας Ανατολής* να τη διαδώσουν όσο πιο πλατιά μπορούν και ακόμα να βοηθήσουν στον πλουτισμό της ύλης της γράφοντας μικρά ή μεγαλύτερα άρθρα είτε ανάλυσης είτε γεγονότων που είναι καλόδεχτα στη Συνταχτική.

Μέσα σ’ αυτή τη χρονιά πρέπει να υπάρχει μια ποιοτική προς τα μπρος αλλαγή στη δύναμη απεύθυνσης και δράσης της ΟΑΚΚΕ.

Αυτός είναι όρος για τη διαμόρφωση του πιο πλατιού αντιρώσικου πατριωτικού και δημοκρατικού μετώπου για την αποτροπή ενός σοσιαλφασιστικού πραξικοπήματος, ενάντια στον πόλεμο και στην πείνα, ενάντια σε μια νέα εθνική κατοχή και σε μια νέα βαρβαρότητα.

Καλή χρονιά σημαίνει καλός αγώνας.
Αθήνα 3.1.97

ΜΠΛΟΚΑ: ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΜΕ ΒΑΡΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

Τελικά η “μεγάλη αγροτική εξέγερση” που οργάνωσε και καθοδήγησε ο σοσιαλφασισμός οδηγήθηκε σε μια εξευτελιστική ήττα. Την ώρα της διάλυσης των μπλόκων καμία Συντονιστική της Θεσσαλίας και κανένα ηγετικό της στέλεχος δεν μπόρεσε να δώσει την παραμικρή εξήγηση γι’ αυτήν. Μόνο απατεώνες ηγέτες, μόνο άνθρωποι δίχως αρχές και ξεδιάντροποι φασίστες θα μπορούσαν να διατάξουν μια τέτοια υποχώρηση δίχως εξήγηση.

Όταν ένα κίνημα νικιέται εξηγεί τους λόγους αυτής της ήττας. Ακόμα και όταν δε βρίσκει κανένα λάθος στην ταχτική του αναζητεί την εξήγηση στους αρνητικούς συσχετισμούς ή σε οτιδήποτε έχει σχέση με τον εχθρό και τις περιστάσεις. Οι σοσιαλφασίστες ηγέτες των μπλόκων δεν αισθάνθηκαν καθόλου την υποχρέωση να

κάνουν κάτι ανάλογο, έστω με το συνηθισμένο υποκριτικό και κούφιο τρόπο τους.

Αυτό δεν οφείλεται μόνο στον άθλιο χαρακτήρα τους ούτε κυρίως σ’ αυτόν, αλλά στην πολιτική και ηθική χρεωκοπία του πραξικοπήματός τους και στην απέχθεια που προκάλεσε αυτό μέσα στις πλατιές λαϊκές μάζες.

Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο δεν αναγνώρισαν καν ότι είχαν ήττα. Γιατί τότε θα άνοιγαν μέσα στον ίδιο τους το στρατό ερωτηματικά που θα ήταν αδύνατο να απαντηθούν, καθώς θα είχαν σχέση με την ίδια τη μορφή της κινητοποίησης, δηλαδή με τον εκβιασμό και την πολιορκία του λαού μέσω των μπλόκων. Δε θα υπήρξε ασφαλώς κανένας αγρότης των μπλόκων που να μην ήταν απόλυτα διαβρωμένος από το σοσιαλφασισμό που δε θα αισθάνθη-

κε την καταδίκη όλων των γύρω του, ενός ολόκληρου λαού ενάντια στην πολιτική της ομηρίας που αυτός εφάρμοζε. Βλέπαμε διαρκώς τις τελευταίες μέρες τον απολογητικό τόνο ακόμα και των “φρουρών” των μπλόκων μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, απέναντι στους διαμαρτυρούμενους αποκλεισμένους πολίτες και την κοινή γνώμη γενικότερα. Για να αποφύγουν την “ήττα” οι απατεώνες διάλεξαν τη φρασεολογία της προσωρινής αποχώρησης. Όμως ο καθένας ξέρει ότι ένας τέτοιος στρατός, αφού δεν πήρε τίποτα και έφυγε με σκυμμένο κεφάλι, δεν πρόκειται γρήγορα να ξανασυγκροτηθεί.

Βέβαια, και δίχως την αναγνώριση της ήττας οι σοσιαλφασίστες πάλι δεν ξοφλάνε. Έχουν έτσι κι

Η κατάρρευση των μπλόκων: Νίκη για τη δημοκρατία και πικρό μάθημα για τη φτωχομεσαία αγροτιά

Ο σοσιαλφασισμός δέχτηκε μια σοβαρή πολιτική ήττα. Τα μπλόκα που για 25 μέρες έκοψαν στη μέση τη χώρα, δίνοντας ισχυρά χτυπήματα ιδιαίτερα στην οικονομία, κατέρρευσαν κάτω από την απομόνωση και τη γενική κατακραυγή των πλατιών λαϊκών μαζών. Η κατάρρευση αυτή ήταν μια νίκη για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα και ένα πικρό μάθημα, ιδιαίτερα για τη φτωχομεσαία αγροτική αστική τάξη.

Η πολιτική νίκη οφείλεται στο γεγονός ότι δεν πέρασε ο πολιτικός εκβιασμός που οργάνωσε το ψευτοΚΚΕ. Και αυτό παρά το γεγονός ότι ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασισμού είχε συπειρώσει γύρω του όλη τη σοβινιστική αντιευρωπαϊκή αντίδραση, τόσο μέσα στο ΠΑΣΟΚ όσο στη ΝΔ, στο ΔΗΚΚΙ και στο ΣΥΝ.

Υπήρξε ένα ωμό πολιτικό πραξικόπημα από μια σοσιαλφασιστική εξουσία των μπλόκων που άσκησε βία απέναντι στο λαό, με στόχο να οδηγήσει τη χώρα σε αντιδραστική αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση, επιδιώκοντας την αλλαγή των συσχετισμών στα πλαίσια της κυρίαρχης άρχουσας τάξης.

Η αποτυχία των σχεδίων του σοσιαλφασισμού οφειλόταν σε δύο παράγοντες.

Ο **πρώτος** και ο πιο σοβαρός ήταν η αντίσταση που πρόβαλε ο εργαζόμενος λαός. Παρά την άσχημη οικονομική κατάσταση των πλατιών λαϊκών μαζών, παράγοντας που ιδιαίτερα υπολόγιζε το ψευτοΚΚΕ, δεν μπόρεσαν να τις συσπειρώσουν στο πλευρό των λεγόμενων αγροτικών κινητοποιήσεων. Κάθε τέτοια προσπάθεια κατέληξε σε "κινητοποιήσεις" κάποιων συνδικατικών-σφραγίδων που αριθμούσε μόνο τα ενεργά μέλη του ψευτοΚΚΕ.

Ακόμα και η δίκαιη στα αιτήματα κινητοποίηση των ναυτεργατών δεν μπόρεσε, παρά τις προσπάθειες του ψευτοΚΚΕ, να μετατραπεί σε εφεδρεία των μπλόκων του σοσιαλφασισμού, με αποτέλεσμα η λήξη της απεργίας να αποτελέσει την αρχή της κατάρρευσης των μπλόκων.

Αυτό που όμως είναι το πιο βασικό είναι η ίδια η αντίθεση που έκφρασε η εργατική τάξη και τα φτωχά στρώματα της πόλης, όσο προχωρούσε ο σοσιαλφασισμός στο σχέδιό του. Και αυτό γιατί οι συνέπειες του πραξικοπήματος έπεφταν βαριές πάνω τους. Αρκετές βιομηχανίες έκλεισαν προσωρινά, με αποτέλεσμα να μείνουν εργατές απλήρωτοι, οι τιμές μπροστά στις γιορτές έπαιρναν τα ύψη και, πάνω απ' όλα, οι εργαζόμενοι έβλεπαν τον πολιτικό χαρακτήρα της ομηρίας και του εκβιασμού πάνω τους από ένα σοσιαλφασιστικό κόμμα που όχι μόνο δεν έχει κάνει τίποτα για τους πιο καταπιεσμένους αυτής της χώρας, αλλά έχει αναδειχθεί σαν το μεγαλύτερο απεργοσπαστή των αγώνων, ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου.

Η μεγάλη δημοκρατική συνεί-

δηση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού ήταν ο κύριος παράγοντας που έδωσε τα αποφασιστικά χτυπήματα στο σοσιαλφασισμό, οδηγώντας τον σε υποχώρηση.

Είναι αυτό που επικαλέστηκε το ψευτοΚΚΕ σαν έναν από τους παράγοντες της υποχώρησής του: «Για να μη χάσουμε την εργατική τάξη στις πόλεις».

Ο **δεύτερος** παράγοντας ήταν η στάση των φιλοευρωπαϊκών τμημάτων της αστικής τάξης, ιδιαίτερα όπως αυτά εκφράστηκαν πολιτικά μέσα από την κυβέρνηση.

Τα τμήματα αυτά, παρά τους δυσμενείς πολιτικούς συσχετισμούς, άντεξαν στην επίθεση του σοσιαλφασισμού πετυχαίνοντας μια σημαντική νίκη. Μια νίκη που θα χαρακτηριστεί από αστάθεια, λόγω της αντιθέσεως που είναι υποχρεωμένο να εκδηλώσει το φιλορώσικο μπλοκ, σε πιο "ευαίσθητα" ζητήματα, πιθανά στα "εθνικά". Μια τέτοια πιθανή συνέπεια είναι το χτύπημα του Ροζάκη, που τον οδήγησε στην παραίτησή του, και οι εσωτερικοί τριγμοί που θα έχει αυτή η παραίτηση στην κυβέρνηση. Γράψαμε στην αρχή πως η κατάρρευση των μπλόκων του σοσιαλφασισμού ήταν ένα πικρό μάθημα για τη φτωχομεσαία αστική τάξη της υπαίθρου.

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, στο άρθρο της πάλης με τον ομορτονομισμό πάνω στο αγροτικό ζήτημα, γράψαμε πως η ανάπτυξη του καπιταλισμού στην υπαίθρο φέρνει το χτύπημα των φτωχομεσαίων στρωμάτων της αγροτιάς, διασπώντας την αγροτιά σε αγροτικό προλεταριάτο και σε αγροτική αστική τάξη.

Για τους μαρξιστές-λενινιστές μια τέτοια εξέλιξη είναι αντικειμενικά θετική, ακριβώς γιατί ολοκληρώνοντας τον καπιταλισμό στην υπαίθρο προετοιμάζει τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Το ζήτημα είναι πώς στέκεται κανείς απέναντι σ' αυτά τα χτυπημένα μικροαστικά στρώματα.

Για μας το βασικό ζήτημα δεν είναι η υπεράσπιση της μικρής ιδιοκτησίας, του "ταξικού" δηλαδή δικαιώματος του μικροαστού, αλλά η υπεράσπιση των κοινωνικών αναγκών των χτυπημένων μικροαστικών στρωμάτων που προλεταριοποιούνται.

Το ψευτοΚΚΕ υπεράσπισε σ' αυτές τις "αγροτικές κινητοποιήσεις" το ιερό δικαίωμα της ιδιοκτησίας των μικρομεσαίων αγροτών, υπερασπίζοντας τα αιτήματά τους. Αυτά δηλαδή τα αιτήματα που εξασφάλιζαν μια σημαντική απόδοση της κατακεραματισμένης γης, τάζοντάς τους, μέσα από τη διατήρηση της ιδιοκτησίας τους, ένα υψηλό βιοτικό επίπεδο.

Έτσι έβγαλε τους "αγρότες" στα μπλόκα. Το ψευτοΚΚΕ δεν είναι όμως ένα μικροαστικό αγροτικό κόμμα. Το ψευτοΚΚΕ είναι ένα σοσιαλφασιστικό κόμμα που δουλεύει για τη μεγαλοαστική τάξη της σοσιαλφιμπεριαλιστικής Ρωσίας.

Σα φασιστικό λοιπόν κόμμα, προσπάθησε να χρησιμοποιήσει την αγανάκτηση των μικροαστικών στρωμάτων, καθώς και το βίαιο και πραξικοπηματικό χαρακτήρα που παίρνει η αγανάκτηση αυτών των στρωμάτων λόγω της ταξικής τους φύσης, για να πετύχει το δικό του αληθινό πολιτικό πραξικόπημα.

Είναι μια μόνιμη τακτική που ακολουθεί κάθε είδους φασισμός όχι μόνο στην υπαίθρο, αλλά και στις πόλεις.

Ο φασισμός, όπως και ο εθνικισμός, ιδιαίτερα στο αγροτικό ζήτημα, δεν ενδιαφέρεται καθόλου στην πραγματικότητα για τη ζωή και το βιοτικό επίπεδο των χτυπημένων μικροαστικών στρωμάτων.

Η αλήθεια αυτή επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά στα μπλόκα του

σοσιαλφασισμού. Όταν το ψευτοΚΚΕ είδε πως πρέπει να υποχωρήσει, το έκανε χωρίς να διαπραγματευτεί ούτε ένα "αίτημα των αγροτών". Τους έστειλε κακήν-κακώς στα σπίτια τους μετά από 25 μέρες, χωρίς ο "ηρωικός αγώνας της αγροτιάς" να τους δώσει ούτε μια δραχμή!

Βέβαια, από εκείνη τη μέρα και μετά, ο Ριζοσπάστης χαλάει άφθονο μελάνι σε ολοσέλιδα άρθρα, για να πείσει τους "αγρότες" ότι γύρισαν στα σπίτια τους νικητές! Γιατί λέει «*αναδείξαν την οξύτητα του αγροτικού προβλήματος, κέρδισαν τη συμπάθεια πολλών εργαζομένων και... σφυρηλάτησαν την ενότητα στη δράση*»!!!

Όμως όλα αυτά για τους "αγρότες" δεν είναι τίποτα άλλο από λόγια χωρίς κανένα υλικό αποτέλεσμα.

Αντίθετα, τώρα θα βλέπουν όλο και πιο πολύ την αντίθεση των εργαζομένων ενάντια τους, θα γίνονται όλο και πιο πολύ ευάλωτοι στην πιο βίαιη προλεταριοποίησή τους.

Και εδώ είναι που το μίσος τους πρέπει να στραφεί πιο πολύ στο σοσιαλφασισμό και τα τσιράκια του.

Δεν υπάρχει σήμερα μεγαλύτερη ανάγκη για το συνειδητό προλεταριάτο από το να βάλει στην υπαίθρο το πραγματικό αγροτικό πρόβλημα, στηριγμένο στις ανάγκες του αγροτικού προλεταριάτου (ελληνικού, αλλά κυρίως ξένου), αλλά και στην υπεράσπιση των φτωχών αγροτών στην κατεύθυνση της απελευθέρωσής τους από τα δεσμά της μικροϊδιοκτησίας.

Μπόχα του Συν

Τέτοιο το "κίνημα" τέτοιος και ο αρχηγός του.

Ένα υποκείμενο του υποκόσμου, πρώην αστυνομικό, διωγμένο από το δημοτικό συμβούλιο Καλλιθέας για οικονομικά εγκλήματα, μπλεγμένο με τα ναρκωτικά, ονόματι Γεωργακόπουλο είχε τοποθετήσει ο ΣΥΝ σαν "ηγέτη" του ψευτοκινήματος των παρκόμετρων. Αυτό το πρόσωπο αναδύθηκε από το ρέιβ υπόγειο του Μεταξουργείου. Από την πρώτη στιγμή βγήκε στην τηλεόραση για να υπερασπίσει τον "πρόεδρο" της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα ενάντια στα παρκόμετρα ο γραμματέας της Συντονιστικής, ονόματι Λούκας, που μιλούσε σαν κνίτης του ΣΥΝ.

Ο Λούκας είπε ότι ο Γεωργακόπουλος είναι θύμα πλεκτάνης για να θιγεί ο "αγώνας" ενάντια στα παρκόμετρα και ότι το ίδιο είχε γίνει με τη συκοφάντηση του "αγώνα" των τραχτέρ.

Προσπαθώντας να σώσει το σάπιο κόμμα του ο Λούκας έδωσε ανάμεσά τους δύο σοσιαλφασιστικά κινήματα νέου τύπου. Μόνο που τα μπλόκα των τραχτέρ μισήθηκαν πολύ από το λαό, ενώ τα παρκόμετρα ίσα που βγάζουν την μπόχα τους μέσα από την προσωπικότητα του πρώην μπάτσου των υπογείων.

Δημοκρατικές ιδέες στο αγροτικό κίνημα

Μπορεί ο σοσιαλφασισμός να κλείνει τους δρόμους και να παραλύει την οικονομική ζωή της χώρας, μπορεί πολλοί άνθρωποι να μην έχουν καταλάβει την πραγματική φύση αυτού του πραξικοπήματος και να νομίζουν ότι πρόκειται στα αλήθεια για μια προοδευτική εξέγερση της αγροτιάς, όμως από την άλλη μεριά αυτός ο επερχόμενος φασισμός δεν μπορεί παρά να δημιουργήσει και τα αντισώματά του. Να κάνει δηλαδή πολλούς πρωτοπόρους ανθρώπους να διακρίνουν πίσω από τα "ταξικά" και "αγωνιστικά" συνθήματα την απάτη και την ψευτιά που αυτούς κρύβει.

Ένας από αυτούς τους ανθρώπους είναι και ο πρόεδρος της Ένωσης Αγροτικών Συναιτερισμών Αμαλιάδας Σ. Ηλιόπουλος. Αυτός σε συνέντευξη που έδωσε στην *Ελευθεροτυπία* (7 Δεκέμβρη) αναφέρει μεταξύ άλλων και τα εξής: «*Δεν συμμετείχα ποτέ σε τέτοιου είδους κινήσεις. Τις θεωρώ απαράδεκτες, όπως απαράδεκτες είναι οι ενέργειες των υπαλλήλων της ΔΕΗ, όταν κατεβάζουν τους διακόπτες, οι απεργίες των καθηγητών και των δασκάλων όταν υπάρχουν εξετάσεις, των εργαζομένων στην Ολυμπιακή όταν η κίνηση επιβατών βρίσκεται στο ζενίθ ή των γεωπόνων σε περιόδους εξαγωγών ευπαθών προϊόντων*». Και συνεχίζει παρακάτω: «*Τα αιτήματα που εκ των υστέρων εφευρίσκουν οι απεργούντες αγρότες ακόμα και αν ικανοποιηθούν δεν λύνουν κανένα ουσιαστικό πρόβλημα. Θα βολέψουν προσωρινά κάποιους και τίποτα άλλο...*» Και ακόμα: «*Το 95% των αγροτών δεν θέλει να χαριστούν τα χρέη, γιατί αυτοί που θα βγουν ωφελημένοι είναι οι κατ' επάγγελμα κακοπληρωτές. Αν πρέπει κάτι να γίνει με τα δάνεια είναι να πέσουν τα επιτόκια και να υπάρχει μια διαφο-*

ρετική αντιμετώπιση στους τόκους υπερημερίας». Παρόλες αυτές τις αιρετικές θέσεις του ανθρώπου, από το 1982 εκλέγεται συνεχώς πρόεδρος της Ένωσης Αμαλιάδας. Είναι λοιπόν από έγκυρη πηγή η διαπίστωσή του για το αγροτικό συνδικαλιστικό κίνημα και τους αγροτικούς συλόγους που υποτίθεται εκπροσωπούν και κινητοποιούν τους αγρότες, όπως αυτές τις μέρες: «*είναι σύλλογοι-σφραγίδες που κάποιοι αργόσχολοι τις χρησιμοποιούν για προσωπικούς λόγους*».

Οποσδήποτε λείπει η πολιτική ανάλυση απ' αυτές τις θέσεις, όμως αυτές και από μόνες τους είναι εξαιρετικές πάνω στο συγκεκριμένο αγροτικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Σίγουρα όσο ο σοσιαλφασισμός θα δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο τόσο περισσότεροι άνθρωποι θα αντιλαμβάνονται την πραγματική του φύση. Είναι χρέος των κομμουνιστών, και ειδικότερα της ΟΑΚΚΕ, να αποκαλύπτει **πολιτικά** το σοσιαλφασισμό συνέχεια μπροστά στο λαό και να οργανώνει την αντίσταση στα σχέδιά του, ενώνοντας και οργανώνοντας τις αυθόρμητες αντιστάσεις.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΜΟ

Η ορθόδοξη Ιερά Εξέταση αναβίωσε στις 16 Δεκέμβρη μέσα στην πολυτελή αίθουσα του ξενοδοχείου "Κάραβελ". Ήταν η επίσημη πρώτη εμφάνιση του λεγόμενου Αντιαιρετικού Κινήματος, δημιούργημα του ανοιχτού μνηστή της στρατιωτικής χούντας και της βασιλείας, εκδότη της *Ελευθέρης Ώρας* και γενικού διευθυντή του ΤΗΛΕΤΩΡΑ Γρ. Μιχαλόπουλου. Δίπλα του όλο το επίσημο παπαδαριό: Αρχιμανδρίτες, Μητροπολίτες, καθώς και εκπρόσωποι του αστικού πολιτικού κόσμου σαν το Γ. Καρατζαφέρη της ΝΔ και το Νικήτα Κακλαμάνη της ΠΟΑΝ.

Όπως δήλωσαν οι οργανωτές της συγκέντρωσης, αποτελούν συνεχιστές του έργου του αρχιφασίστα θεολόγου και παπά Αλεβιζόπουλου, που έχει αποδημήσει πια "εις Κύριον". Ο Αλεβιζόπουλος μαζί με το γνωστό μας μητροπολίτη Δημητριάδος Χριστόδουλο ήταν εκείνοι που καθιέρωσαν την Εκκλησία σαν προστάτη των βιαστών, βασανιστών και δολοφόνων του Κατσούλα με τη γραμμή ότι η συμμορία των "σατανιστών" δεν αποτελείται από εγκληματίες αλλά από ανθρώπους που υιοθέτησαν ένα εγκληματικό δόγμα και, αν υιοθετούσαν ένα θείο δόγμα όπως η ορθοδοξία, θα μεταβιβάλλονταν σε καλούς ανθρώπους, βάζοντας έτσι τα θεμέλια για τη στρατολογία των χειρότερων αποβρασμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Το μελλοντικό στρατό των βασανιστών που θα υπερασπιστούν το έθνος και την ορθοδοξία από τις δυτικοφερτες "αιρέσεις".

Έτσι μέσα στην αίθουσα του "Κάραβελ" ο π. μητροπολίτης Κεφαλληνίας Προκόπιος έσκουξε: «Τα μαστούνια θα γίνουν καραμπίνες». Στις 18 Δεκέμβρη η φα-

σιστοφυλλάδα *Ελευθέρη Ώρα* βγαίνει με κεντρικό τίτλο: «*Αν οι αιρέσεις δε φύγουν από την Ελλάδα... τα μαστούνια θα γίνουν καραμπίνες*». Πρόκειται για ένα κάλεσμα σε πογκρόμ, σε φυσική εξόντωση όλων των υπόλοιπων θρησκευτικών δογμάτων στη χώρα μας, και όχι μόνο. Κάθε μη ορθόδοξος και ανθέλληνας είναι μίσσημα και κάθε μίσσημα στόχος μιας καραμπίνας. Αυτό είναι το σύνθημα όλων αυτών που θέλουν να μετατρέψουν την Ελλάδα σε στρατόπεδο συγκέντρωσης σαν το Νταχάου και το Άουσβιτς.

Την ηγεμονία, βέβαια, του αντιαιρετικού κινήματος την έχει προσωρινά ο παλιός φασισμός, αλλά αυτός δεν μπορεί να σταθεί μόνο με τη γραμμή του πιο μαύρου σοβινισμού. Είναι υποχρεωμένη η παλιά αντίδραση, αργά ή γρήγορα, να απορροφηθεί απ' τη γραμμή του νέου μεσαίωνα, του σοσιαλφασισμού, εκείνη που λέει ότι πίσω από τους "εχθρούς" της Ελλάδας βρίσκεται η σατανική Δύση, το αληθινό κέντρο όλων των "αιρέσεων". Έτσι, δεν είναι τυχαίο που στη συγκέντρωση παραβρέθηκε ο αρχιερέας της νέας εκκλησιαστικής αντίδρασης, ο ρωσόφιλος Γ. Μεταλληνός, που δήλωσε: «*Σκοπός μας δεν είναι άλλος από τη διαφύλαξη της ελληνορθόδοξης παραδόσεως μας από τις προσβολές των ποικιλονύμων εχθρών της*». Αυτός ο "πνευματικός πατέρας" έχει ορίσει τον εαυτό του σαν εχθρό της νέας τάξης πραγμάτων, θερμό φίλο των σέρβων φασιστών.

Ούτε, επίσης, είναι τυχαίες οι ξαφνικές αγάπες ανάμεσα στο Μιχαλόπουλο και τους ρωσόφιλους ναζί της "Χρυσής Αυγής" απ' την περίοδο των εκλογών.

Η θρησκευτική πίστη και λατρεί-

α είναι καθαρά ιδιωτική υπόθεση του κάθε πολίτη. Κανένα θρησκευτικό δόγμα δεν μπορεί να επιβάλει με τη βία την κυριαρχία του, την αποδοχή του απ' τους πιστούς, με τον ίδιο τρόπο που η Αστυνομία, η Ασφάλεια και η ΚΥΠ δεν μπορούν να ανακατεύονται σε ζητήματα πίστης. Αλλά η Ορθοδοξία θεωρεί τον ελληνικό λαό αναφαίρετο κτήμα της με την ιδιότητά της σαν "εθνικής θρησκείας". Ακριβώς γιατί αυτή είναι η επίσημη θρησκεία του αστικού κράτους, η προνομιούχα Εκκλησία του, διακηρυγμένη στο Σύνταγμα του και χρηματοδοτούμενη απ' αυτό. Είναι με δυο λόγια η γήινη, η πολιτική βάση της κυριαρχίας της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έτσι τη διατήρησε η αστική τάξη σα συνέπεια της βαθιάς αρρώστιας του νεοελληνικού κράτους, που είναι η Μεγαλή Ιδέα του σοβινισμού.

Γι' αυτό κάθε δημοκρατικό κίνημα πρέπει να βάλει πια όχι μόνο στις αρχές του, αλλά και στα άμεσα καθήκοντά του το αίτημα του χωρισμού της εκκλησίας απ' το κράτος. Μόνο έτσι θα μπορέσει να υπερασπιστεί τα υπόλοιπα θρησκευτικά δόγματα από την επίθεση του φασισμού. Ενός φασισμού που θα ενώνει κατω από τη σημαία του αντιδυτικισμού όλο το συρφετό της παλιάς και νέας αντίδρασης.

Λύνοντας καταρχήν αυτό το δημοκρατικό ζήτημα θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε ολόπλευρα την πάλη για την απελευθέρωση του ανθρώπου από κάθε δεισιδαιμονία, προκατάληψη και ψέμα που μεταθέτει τη λύση των προβλημάτων στον ουρανό μετατρέποντας τον άνθρωπο σε αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης στη γη.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

• Η πείρα που συγκεντρώθηκε στα μπλόκα αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον, υπογραμμίζει με ανακοίνωσή του ο Περισσός. Και απειλεί πως σύντομα η "δημοκρατία" του Μάαστριχτ και των βολεμένων θα βρουν μπροστά πολλά νέα μπλόκα.

•* Λέτε να προετοιμάζεται για ανατινάξεις γεφυρών και εκτροχασμούς τρένων;

• Μέλη της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας πήγε στη Λάρισα και συνάντησε τους Τρακτερίστας (sic). Η είδηση είναι από την *Εποχή* (22/12/96).

✓ Μπορούν, επίσης, τις Απόκριες οι έλληνες Κουταμάος να ντυθούν Τουπαμάρος.

• Θεώρησε λάθος του τη συμμετοχή του στην κυβέρνηση ο υφυπουργός Εξωτερικών Χρήστος Ροζάκης, γιατί του αφαιρέθηκε η δυνατότητα να προσεγγίζει κριτικά τα θέματα εξωτερικής πολιτικής και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και παραπήθηκε για λόγους υγείας...

✓ Όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα των τρων' οι κότες, κύριε καθηγητά.

• Οχτακόσια εκατομμύρια δολάρια θα πάρουν οι Ρώσοι για τα S300 της Κύπρου. Μαζί με τα οπτικά συστήματα, οι Κύπριοι θα παραλάβουν και τους ρώσους αξιωματικούς, που θα αναλάβουν το χειρισμό των S300 και την άμυνα του νησιού.

• Και έπεται σύντομα, η μεγάλη ελληνική αγορά και η παράδοση της άμυνας του ελληνικού κράτους στο ρωσικό στρατό.

• Η δικηγόρος Ελπίδα Φραγκοπούλου, που ασχολείται με τις περιουσίες των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης, κατηγορήθηκε από την ελληνίδα δασκάλα του Ζαπτείου Παρθεναγωγείου της Πόλης ότι εμφανίζεται καθημερινά σε σόου των ελληνικών καναλιών με μοναδικό σκοπό την εξύβριση και τον εξευτελισμό της Τουρκίας. Εκνευρίστηκε λοιπόν η Κα Φραγκοπούλου και τα έβαλε με τους Ρωμιούς της Πόλης, που γίναν φιλότουρκοι και θεωρούν την Τουρκία παράδεισο. Τους Ρωμιούς, που κερδίζουν λεφτά και από το εμπόριο, αλλά και από την ελληνική κυβέρνηση (100 χιλιάδες δραχμές το μήνα, έκαστος).

• Μήπως πρέπει να ξαναεκνευριστεί η κυρία, για να μάθουμε κι άλλα;

• Ο παππούς του ήταν ψάλτης και πατριαρχικός δάσκαλος στη Ρουμανία. Ο πατέρας του σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη. Ο ίδιος έγινε αριστερός, όχι από ιδεολογία. Ψηφίζει Συνασπισμό. Αισθάνεται στρατευμένος, για την ολοκλήρωση των εθνικών οραμάτων. Πιστεύει δε ότι η παγερότης που έρχεται απ' τις Βρυξέλλες δεν θα περάσει, καθότι θα υπάρξει μεγάλη αντίδραση και θα πέσει πολύ δολιοφθορά. Τάδε έφη Διονύσης Σαββόπουλος (*Καθημερινή*, 29/12/96).

• Εθνικιστικές κορώνες από έναν άνθρωπο που το 'παixe τρελός για να μην πτάει φαντάρος. Μοιάζει πολύ με τον αγαπημένο σου ήρωα (του θεάτρου σκιών) Καραγκιόζη, Σαββόπουλε.

• Σε μήνυμά του προς τον ελληνικό λαό, για το νέον έτος, ο πρώην πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Χρ. Σαρτζετάκης ζητεί την άμεσον απόδοσιν της Βορείου Ηπείρου.

• Το αδίκημά του, σύμφωνα με τις διατάξεις του ποινικού κώδικα (διατάραξη των σχέσεων του ελληνικού κράτους με γείτονες χώρες) είναι αυτεπάγγελτο. Να υποθέσουμε πως θα βρεθεί κάποιος εισαγγελέας να εφαρμόσει το νόμο και να τον συλλάβει ως επικίνδυνο.

• Μην δεν είναι ρατσισμός το να αρνούμεθα σε Έλληνες πολίτες τη διαφορετική πολιτισμική, εθνική και γλωσσική ταυτότητα τους; (Ρητορική ερώτηση του Ελεφάντη, σε άρθρο του στην *Αυγή* της 22/12/96).

• ...όπως στους Σλαβομακεδόνες (συνεχίζει ο ίδιος αμέσως μετά).

• Είναι η άρνηση της ύπαρξης των Εθνικά Μακεδόνων και το αυθαίρετο βάπτισμά τους σε Σλαβομακεδόνες, που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει (εσένα και τους ομοίους σου), Ελεφάντη, σύμφωνα με τα ίδια σου τα λόγια, ως ρατσιστή.

• Άνευ περιπτώσιν σχολίου: Μάθαμε πρόσφατα (*Καθημερινή*, 29/12/96) ότι εκτός από τους Καλώς υπάρχουν και άλλοι απόγονοι του Μεγαλέξαντρου, στο Πακιστάν. Τα ονόματα των φυλών αυτών είναι, για όσους ενδιαφέρονται, Πατάνς και Χούζνα. Οι τελευταίοι μάλιστα, όπως μας πληροφορεί ο πακιστανικός οργανισμός τουρισμού (αυτή κι αν είναι έγκυρη πηγή), θεωρούνται απόγονοι πέντε στρατιωτών του στρατηλάτη!

Η "Χρυσή Αυγή" θέλει ρώσικα όπλα

Με την ίδια διορατικότητα που η αστική "μας" τάξη είδε στη Ρωσία το νέο ανερχόμενο τραμπούκο στον κόσμο που θα ικανοποιήσει τα όνειρά της για εδαφική επέκταση της Ελλάδας, έτσι και οι ναζί της "Χρυσής Αυγής" είδαν στο Κρεμλίνο το νέο Χίτλερ που θα εκδικηθεί την Ευρώπη για την ήττα του χιτλερισμού στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Εθνορατσιστές, αντισημίτες, ενάντια στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ βρίσκουν τη θέση τους στο "εθνικό" αντιδυτικό μέτωπο και απολαμβάνουν τη νομιμότητα που τους παρέχει η αστική τάξη και ο σοσιαλφασισμός. Απ' τη στιγμή, λοιπόν, που το καθεστώς αποφάσισε να στείλει τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας στη Μόσχα για να διαπραγματευθεί την προμήθεια ρώσικων όπλων, οι ναζί της "Χρυσής Αυγής" γίνονται φανατικοί υπερασπιστές αυτής της κίνησης, μαζί με το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ.

Έτσι σε άρθρο τους στην εφημερίδα *Χρυσή Αυγή*, 13-18 Δεκέμβρη, με τίτλο «*Ρώσικα Όπλα: Είναι κατάλληλα για την Ελλάδα*» γράφουν:

«*Η γνώμη μας για το εάν πρέπει να προμηθευθεί η Ελλάδα ρώσικα Α/Φ; Σαφέστατα και ναι. Οι εκτιμήσεις μας για το εάν θα τα προμηθευθεί; Σαφέστατα και όχι. Βλέπετε είναι πολύ συζητήσιμο το εάν κάποιος ισχυροί θα δεχτούν να χάσουν τις μίζες τους και το εάν το νεοελληνικό κράτος είναι κράτος ελεύθερο ή προτεκτοράτο...*»

Οι ναζί θεωρούν, δηλαδή, ότι το σημερινό ελληνικό κράτος είναι προτεκτοράτο, αποικία της Δύσης με μια διεφθαρμένη αστική τάξη, δούλα των Ευρωπαίων και Αμερικάνων, γι' αυτό και -σύμφωνα με την εκτίμησή τους- δε θα προμηθευτεί τα ρώσικα αεροσκάφη (Α/Φ). Ενώ αν ήταν κράτος ελεύθερο θα αγόραζε τα ρώσικα όπλα. Μά-

συνέχεια στη σελ. 6

ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Στα πλαίσια της χρονιάτικης οικονομικής καμπάνιας, η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ διοργανώνει λαϊκό γλέντι την Παρασκευή 10 Γενάρη στην ταβέρνα ΑΠΟΛΑΥΣΗ. Η ταβέρνα βρίσκεται στον Ταύρο στην οδό Κωνσταντινούπολεως 38, τηλ. 3463124, και προσφέρει καλό φαγητό, ζωντανή λαϊκή ορχήστρα, ποτά με ειδική έκπτωση και χορό.

Η τιμή της πρόσκλησης είναι 5.000 δρχ. και μπορείτε να την προμηθευτείτε από τους συντρόφους μας και από τα γραφεία της Οργάνωσης. Η οικονομική στήριξη της ΟΑΚΚΕ, είτε με το κουπόνι είτε με την τακτική συνδρομή είτε με τη διακίνηση της πρόσκλησης στο γλέντι είναι απαραίτητη για τη συνέχιση της δράσης μας.

ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΝΤΡΑΣΚΟΒΙΤΣ

Δε θα υπάρχει ίσως άλλη χώρα στον κόσμο εκτός από τη Σερβία, όπου οι φασισμοί να ανεβαίνουν στην εξουσία με τόσο επαναστατική μορφή, δηλαδή με τη μορφή της φυσικής κίνησης των μαζών, που είναι η συγκέντρωση και η διαδήλωση. Ο Μιλόσεβιτς ήρθε στην εξουσία μέσα από μια συνεχή σειρά μαζικών διαδηλώσεων που κορυφώθηκαν με τη συγκέντρωση 1.300.000 Σέρβων στο Βελιγράδι στις 19 Νοέμβρη του 1988. Τα ξεχωριστά σκαλοπάτια αυτής της ανόδου σφραγίζονταν πάλι από μαζικές διαδηλώσεις, που ήταν επίσης τα βασικά πολιτικά εργαλεία αυτής της ανόδου. Τέτοια ήταν η διαδήλωση των 100.000 στις 5 Οκτώβρη του '88, που έριξε την παλιά ηγεσία της σέρβικης Βοϊβοδίνης, ίδια και εκείνη των 150.000 στο Τίτογκραντ στις 11 του Γενάρη του επόμενου χρόνου, που έριξε την ομοσπονδιακή ηγεσία του Μαυροβούνου.

Η μέθοδος της φυσικής συγκέντρωσης και κίνησης των μαζών σαν εργαλείο ανόδου και σταθεροποίησης της χειρότερης πολιτικής αντίδρασης χρησιμοποιήθηκε επιστημονικά από τον εθνικοσοσιαλισμό των Μουσολίνι και Χίτλερ, αλλά έφτασε στο αποκορύφωμά της με το σύγχρονο σοσιαλφασισμό. Ο σοσιαλφασισμός χρειάζεται όχι απλά τη φυσική συγκέντρωση και κίνηση μιας μάζας, αλλά και τη μαχητικότητά της και, κυρίως, τον αυθορμητισμό στην εμφάνιση. Το σύγχρονο σοσιαλφασιστικό κίνημα δεν παίρνει μια στρατιωτική, πειθαρχημένη, σχεδόν τελετουργική μορφή μιας από τα πάνω εξουσίας, αλλά φανερώνεται σα μια έκρηξη οργής που ξεσπάει από τα βάθη της κοινωνικής και πολιτικής καταπίεσης και ζητάει την άμεση πολιτική αλλαγή. Στην πραγματικότητα, το σύγχρονο σοσιαλφασιστικό κίνημα είναι ένα πολιτικό πραξικόπημα ντυμένο με τα ρούχα της γνήσιας λαϊκής εξέγερσης. Για να πραγματοποιηθεί χρειάζεται έναν καλά οργανωμένο, συνειδητό και διχτυωμένο στη μάζα πολιτικό μηχανισμό και μια μάζα δίχως πολιτικοϊδεολογική γραμμή και καμιά οργάνωση. Έτσι ανέβηκε ο εθνικιστής Μιλόσεβιτς στην εξουσία το '86, έτσι επιχειρεί εδώ και χρόνια να τον απομακρύνει και να εγκαθιδρύσει τη δικιά του, ακόμα πιο εγκληματική εξουσία, ο περιβόητος Βουκ Ντράσκοβιτς.

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ
ΣΕΡΒΙΚΟΥ
ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ - Ο
ΝΤΡΑΣΚΟΒΙΤΣ

Ασφαλώς η σύγκρουση αυτών των δύο σοσιαλφασισμών δεν έχει να κάνει με προσωπικά συμφέροντα. Ο Μιλόσεβιτς εκφράζει

τα συμφέροντα του πιο αντιδραστικού κομματιού της παλιάς σέρβικης νομενκλατούρας που ηγεμόνευε στο γιουγκοσλάβικο κόμμα και στο κράτος και που θέλησε να μετατρέψει αυτή την ηγεμονία σε υφαρπαγή όλης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας σε όλη τη Γιουγκοσλαβία, αλλά κυρίως στην ίδια τη Σερβία.

Ο Βουκ Ντράσκοβιτς πατάει σε ότι πιο αντιδραστικό υπάρχει στη σέρβικη κοινωνία, δηλαδή στους πιο υστερικούς σοβινιστές, που θέλουν την αρπαγή ξένων εδαφών και την εθνοκάθαρση, δηλαδή σε τμήματα του στρατού και της σοσιαλφασιστικής διανοήσης, στην ορθόδοξη εκκλησία και στους αλήτες Τσέτνικ. Όμως η μέχρι τώρα πολιτική του δείχνει ότι βαδίζει σύμφωνα με τα σχέδια διάλυσης και υποταγής της πρώην Γιουγκοσλαβίας και της Σερβίας στο ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό. Αυτοί που υποστηρίζουν το σημερινό κίνημα - δήθεν δημοκρατικό - στη Σερβία θέλουν να μην ξέρουν ότι είναι το δικό του κόμμα, το "Σέρβικο Κίνημα Αναγέννησης", που είναι το σαφώς ισχυρότερο και ηγεμονικό στην τριάδα του μετώπου "Σαγέντο" ανάμεσα στο Δημοκρατικό Κόμμα του Τζίτς και τη Συμμαχία Πολιτών της Πέσιτς. Κυρίως όμως θέλουν να ξεχνάνε το ρόλο του Ντράσκοβιτς στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, και κυρίως στον πόλεμο ενάντια στη Βοσνία και την Κροατία. Ο Ντράσκοβιτς και όχι ο Μιλόσεβιτς, ούτε καν ο Σέσελι, είναι εκείνος που έβαλε πρώτος στο πολιτικό επίπεδο τη γραμμή της Μεγάλης Σερβίας βγάζοντάς την από το επίπεδο της ακαδημαϊκής διεκδίκησης της σοβινιστικής διανοήσης. Εκεί την είχε ήδη καθιερώσει ο ιδεολογικός εμπνευστής του εγκλήματος της εθνοκάθαρσης, ο μετέπειτα πρόεδρος της Γιουγκοσλαβίας Ντόμπριτσα Τσόσιτς, με το περίφημο μνημόνιο του της σέρβικης ακαδημίας των επιστημών του 1986.

Η πρώτη φορά που ακούστηκε το σύνθημα για τη Μεγάλη Σερβία ήταν στη συγκέντρωση 4000 εθνοφασιστών του "Σέρβικου Κινήματος Αναγέννησης" στις 31 Γενάρη του 1990. Εκεί ο συγγραφέας και "ποιητής" Ντράσκοβιτς, που μέχρι εκείνη τη στιγμή υποστήριζε ολόπλευρα το Μιλόσεβιτς, τοποθέτησε όλο το πρόγραμμά του, δηλαδή την επανάκτηση όλων των εδαφών της Γιουγκοσλαβίας που "ιστορικά ανήκουν" στη Σερβία. Αυτή ήταν η γραμμή του διαμελισμού της Κροατίας και της Βοσνίας, αυτή ήταν η γραμμή της γενοκτονίας, αυτή ήταν η πηγή της μεγάλης και αθεράπευτης πληγής των Βαλκανίων και της Ευρώπης.

Από το Γενάρη του '90 και πέρα ο Ντράσκοβιτς γίνεται ο πολιτικός αρχηγός και ο ιδεολόγος του πολέμου και συγκεντρώνει στο κόμμα του ότι πιο βρώμικο από την "αντιγραφειοκρατική" επανάσταση, όπως ο Μιλόσεβιτς ονόμασε το παρατεταμένο πραξικόπημά του για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και την άνοδο της σέρβικης νομενκλατούρας που αυτός έκφραζε στην εξουσία της Σερβίας. Μ' αυτή τη γραμμή ο Ντράσκοβιτς «έσυρε κυριολεκτικά» το Μιλόσεβιτς, ο οποίος «επαναλαμβάνει ύστερα από 1-2 μήνες αυτό που λέει ο Ντράσκοβιτς στα εθνικά ζητήματα» (από το πολύ καλό βιβλίο του Χατζηπροδρομίδη για τη Γιουγκοσλαβία).

Ο Ντράσκοβιτς είναι λοιπόν η πηγή του πολέμου και ο μεγάλος προβοκάτορας της Σερβίας, με τον ίδιο τρόπο που είναι προβοκάτορας του Αιγαίου και πηγή της ελληνοτουρκικής ρήξης ο ομόλογός του Α. Παπανδρέου. Και ακριβώς επειδή είναι προβοκάτορας αλλάζει γραμμή γύρω στα 1993, αφού ο πόλεμος έχει ήδη καταστρέψει Βοσνία, Κροατία και την ίδια τη Σερβία, και εμφανίζεται ξαφνικά σαν οπαδός της ειρήνης.

Αλλά βέβαια όχι αληθινός οπαδός της ειρήνης, αλλά με τον τρόπο που το κάνει ο Παπανδρέου όταν σκαρώνει τα Νταβός με την Τουρκία. Δηλαδή αποδέχεται όλο το δίκιο της Μεγάλης Σερβίας, όλες της τις διεκδικήσεις, όλη την εθνοκάθαρση, αλλά διαφωνεί αόριστα σε ζητήματα ταχτικής, δηλαδή δυνατότητας για τη νίκη σε μια δοσμένη εσωτερική και διεθνή κατάσταση. Αυτή είναι μια ολόκληρη ανώδυνη γραμμή και κατάλληλη για κυριαρχία μόλις ο σέρβικος σοβινισμός απομονώνεται παγκόσμια και δοκιμάζει τις πρώτες του στρατιωτικές ήττες στα μέτωπα της Κροατίας και της Βοσνίας. Ο Ντράσκοβιτς αρχίζει την επίθεσή του στο Μιλόσεβιτς μόλις αρχίζει να χλωμαίνει το όνειρο της Μεγάλης Σερβίας. Σ' αυτή τη φάση η Ρωσία επιχειρεί για πρώτη φορά την πτώση του Μιλόσεβιτς μέσω των Ντράσκοβιτς - Τσόσιτς όταν προωθεί αντιΜιλόσεβιτς εκλογικό μέτωπο με τις ΗΠΑ με πρωθυπουργό τον Πάνιτς. Αυτή είναι μια απόπειρα αλλα Ρουμανία, αλλά αποτυχαίνει. Ο Μιλόσεβιτς έχει πίσω του όλο το εθνικιστικό στρατόπεδο και κυρίως το στρατό. Ύστερα από την ήττα ο Τσόσιτς πέφτει, ο Πάνιτς γυρίζει στην Αμερική και ο Ντράσκοβιτς μπαίνει για δύο μήνες στη φυλακή.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ
ΤΟΥ ΝΤΡΑΣΚΟΒΙΤΣ - ΤΟ
ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
Τώρα ζούμε τη δεύτερη απόπει-

ρα της Ρωσίας για την πτώση του Μιλόσεβιτς, απόπειρα που έχει πια όλες τις αντιστοιχίες με τον Τσαουσέσκου. Ο σέρβικος σοβινισμός είναι δηλαδή τώρα απομονωμένος, όπως το 1989 ο ρουμάνικος, και απέναντί του στέκεται ένας Ντράσκοβιτς - Ιλιέσκου, που έχει πίσω του Ρωσία, ΗΠΑ και Ευρώπη. Η ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στη δεύτερη και την πρώτη απόπειρα είναι ότι στη δεύτερη ο σέρβικος εθνικισμός είναι βαθιά άρρωστος, γιατί έχει στ' αλήθεια δοκιμάσει δύο πελώριες ήττες. Η πρώτη διαφορά είναι που έχασε ολοκληρωτικά την Κράινα, είναι έτοιμος να παραδώσει την ανατολική Σλαβονία στους Κροάτες και έχει κρατήσει μόνο ένα μειοψηφικό κομμάτι της Βοσνίας. Το όνειρο της Μεγάλης Σερβίας έχει ακρωτηριαστεί ανεπίτρεπτα. Η αλήθεια είναι ότι ο σέρβικος επεχτατισμός έχει ως τα τώρα κερδίσει ένα μεγάλο κομμάτι της Βοσνίας, αλλά αυτά τα κομμάτια που έχασε μέσα από τα χέρια του συν την παγκόσμια απομόνωση φτιάχνουν μέσα στις μάζες την ιδεολογία της εθνικής ταπείνωσης.

Η δεύτερη διαφορά είναι ότι ο σέρβικος πληθυσμός που υποστήριξε με πάθος την εθνοκάθαρση και επέχταση νιώθει τώρα πάνω του πολύ πιο βαριά, δίπλα στην εθνική ταπείνωση, τα κακά ενός άδικου πολέμου, δηλαδή την κοινωνική διαφθορά, τον πλουτισμό των παράσιτων και την πείνα για τους φτωχούς. Γι' αυτό η τωρινή απόπειρα του σέρβικου σοσιαλφασισμού είναι πολύ πιο πεισματάρικη και μαζική από την προηγούμενη. Τώρα μπορεί στ' αλήθεια να πέσει ο χρεωκοπημένος φασίστας Μιλόσεβιτς. Αλλά η πτώση του Μιλόσεβιτς από εγκληματίες σαν τον Ντράσκοβιτς δεν έχει καμία σχέση ούτε με δημοκρατία ούτε με ειρήνη, αλλά με μια επιδείνωση της κατάστασης στη Σερβία και τα Βαλκάνια. Η συμμορία του Ντράσκοβιτς, που ηγεμονεύει στο μέτωπο, έχει πάρει όλα τα μέτρα για να μην υπάρξει καμία ανεπιθύμητη δημοκρατική παρέκκλιση από το σοσιαλφασιστικό σχέδιο.

Γιατί υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στο σημερινό κίνημα του Ντράσκοβιτς και εκείνο του Μιλόσεβιτς το 1988. Τότε στο κίνημα δε συμμετείχε καθόλου η πολιτική δημοκρατία, αφού κυριαρχούσε απόλυτα ο σοβινιστικός σκοταδισμός. Τώρα οι σοσιαλφασίστες, προκειμένου να σχηματίσουν το πιο πλατύ αντι-Μιλόσεβιτς μέτωπο, χρησιμοποιούν τη δημοκρατική βάση του σέρβικου λαού, αλλά έχουν και την υποστήριξη της δημοκρατικής και αστικής τάξης της Σερβίας. Εφαρμόζουν με λίγα λόγια την ταχτική του πραξικόπηματος

Ιλιέσκου το 1989 στην Ρουμανία: συμμαχία με τους δημοκράτες, αλλά δικιά τους ηγεσία, δικιά τους πολιτική γραμμή.

Έτσι, λοιπόν, έχουν παρθεί πολιτικά μέτρα στην ίδια τη σύνθεση της ηγεσίας του μετώπου του "Σαγέντο". Σ' αυτό συμμετέχει, εκτός από το "Κίνημα" του Ντράσκοβιτς, το "Δημοκρατικό Κόμμα" του Ζόραν Τζίτζιτς και η "Συμμαχία Πολιτών" της Πέσιτς. Ο Τζίτζιτς είναι από μια άποψη πιο άσκημα εκτεθειμένος από το Ντράσκοβιτς σαν εθνοφασίστας, αφού το 1994 κιόλας και ενώ άρχιζε η αποκάλυψή του σαν εγκληματία στήριξε τον Κάρατζιτς με μια πολύ θορυβώδη επίκεψη του στο Πάλε. Από την άλλη η Πέσιτς είναι τουλάχιστον μια ελεεινή ομορφοποιήτρια που έπνιξε το διεθνιστικό και αντιπολεμικό κίνημα της Σερβίας μέσα στη βρώμικη, στο βάθος φιλοσέρβικη, γραμμή του "κάτω όλοι οι εθνικισμοί". Μ' αυτή τη γραμμή τύπου ΣΥΝ η Πέσιτς έβαλε πάντα στο ίδιο τσουβάλι τη Σερβία με τη Βοσνία, καθώς και με την Κροατία, που αρχικά, πριν επιτεθεί στη Βοσνία, είχε όλο το δίκιο με το μέρος της. Όμως τώρα, μέσα σ' αυτό το δήθεν δημοκρατικό κίνημα, η Πέσιτς αποκάλυπτει την αληθινή της φύση καθώς έχει καταργήσει κάθε καταδικαστική αναφορά σε σέρβικες ευθύνες για τον πόλεμο και κάθε διεθνιστική δημαγωγία.

Η ίδια μάλιστα δηλώνει ότι ο ρόλος της μέσα στην ηγετική τριάδα του "Σαγέντο" είναι να μεσολαβεί ανάμεσα στους δύο αρχιφασίστες (Monde, 3.12.96). Πραγματικά φτυστός ο ΣΥΝ και η γραμμή του της διακομματικής συνενόησης. Το ότι η ηγετική τριάδα είναι καλά διαλεγμένη φαίνεται από το ότι κάθε έστω και δειλά δημοκρατικότερη τάση μέσα στη σέρβικη αντιπολίτευση λείπει από το ηγετικό απαρτά του κινήματος. Τέτοια είναι η απουσία του "Δημοκρατικού Κόμματος" του Βόισλαβ Κοστουνίτσα ή του "Κινήματος για τις δημοκρατικές ελευθερίες" του Ιβάν Τζούριτς.

Κυρίως όμως είναι διαλεγμένη καλά η πλατφόρμα των διεκδικήσεων. Η τριάδα έχει φροντίσει ώστε να μην επιτρέπεται κανένα σύνθημα που να αμφισβητήσει έστω και λίγο το σέρβικο σοσιαλφασιστικό καθεστώς. Κανένας υπαινιγμός για την άδικη φύση του πολέμου, κανένας υπαινιγμός για το στρατό και την κτηνώδη ορθόδοξη εκκλησία, κανένας υπαινιγμός ενάντια στους ως τα τώρα προνομιακούς δεσμούς με τη Ρωσία και όλους τους ανατολικούς φασισμούς. Τα συνθήματα μένουν πάντα στην κούφια πάγια φρασεολογία κάθε φασισμού ενάντια στην πείνα και στη διαφθορά και κυρίως ενάντια

στους ξένους που φταίνε δήθεν για την εθνική ταπείνωση της Σερβίας. Το μόνο "επικίνδυνο" ζήτημα είναι η απαίτηση για δημοκρατία. Αλλά αυτή η δημοκρατία συγκεντρώνεται αποκλειστικά σχεδόν στην απαίτηση για αναγνώριση των εκλογικών αποτελεσμάτων και την καταδίκη του γεγονότος ότι είναι μόνο η στενή κλίκα Μιλόσεβιτς που ελέγχει το κράτος. Η αληθινή απαίτηση για δημοκρατία σε ένα στρατοκρατικό καθεστώς θα ήταν η καταδίκη της στρατοκρατίας, του εθνικισμού και του γραφειοκρατικού καθεστώτος γενικά. Αλλά αυτό απαγορεύεται διαροπάλου. Είναι χαρακτηριστικό του ακροδεξιού του χαρακτήρα ότι το κίνημα αυτό επικαλείται διαρκώς την υποστήριξη σ' αυτό κάποιων επίλεκτων τμημάτων του στρατού, όπως του σώματος των αλεξιπτωτιστών.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ

Είναι φυσικό λοιπόν που ένα τόσο ασφαλισμένο από κάθε δημοκρατική παρέκκλιση κίνημα έχει την ολόπλευρη υποστήριξη της ακραίας φασιστικής και φιλορωσικής σέρβικης ορθόδοξης εκκλησίας, την υποστήριξη των αγροτοφασιστών της "Ένωσης ανεξάρτητων παραγωγών" του Ντζόρτζε Κάράμπανιτς, που ανήγγειλε πρόσφατα ότι οι αγρότες θα κλείσουν τους «δρόμους και τα εργοστάσια για να τους δώσει η κυβέρνηση τα λεφτά που τους χρωστάει», καθώς και την υποστήριξη του επίσης ακροδεξιού φιλοσέρβικου καθεστώτος Μπουλάτοβιτς του Μαυροβούνου.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες λοιπόν δε θα πρέπει να δίνει κανείς μεγάλη σημασία στις διαρκείς, γεμάτες συγκίνηση αναφορές των ψεύτικων φίλων του σέρβικου λαού ή των αφελών φιλελεύθερων στους ηρωικούς φοιτητές του Βελιγραδίου. Αυτοί οι τελευταίοι δε βγαίνουν από μια δημοκρατική - επαναστατική παράδοση σαν εκείνη του ελληνικού Πολυτεχνείου του '73, αλλά από εκείνο το φοιτητικό κίνημα ανάμεσα στα 1987-1988 που ήταν το κέντρο, ο πυρήνας, η πιο φανατική βάση του σέρβικου εθνικισμού και που έκανε τα Πανεπιστήμια άντρα της πολιτικής ισχύος του Μιλόσεβιτς.

Να λοιπόν γιατί αυτό το κίνημα έχει από την πρώτη στιγμή σχεδόν την υποστήριξη του φιλορωσού Κλίντον. Αυτός με διάγγελμα του στις 10 του Δεκέμβρη ζητούσε από το Μιλόσεβιτς να δεχτεί το αποτέλεσμα των εκλογών, ενώ στις 16 του Δεκέμβρη έστειλε σαν αντιπρόσωπό του τον Κόρνμπλουμ για να συναντήσει τον Ντράσκοβιτς στη Γενεύη. Να, τέλος, γιατί την επίσημη διεθνή πολιτική επέμβαση υπέρ του Μετώπου δεν την κάνει η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο ΟΗΕ ή το ΝΑΤΟ, αλλά ο ΟΑΣΕ, που αποτελεί το κατεξοχήν πολιτικό όργανο επέμβασης του σοσιαλμπεριαλισμού στις ευρω-

παϊκές υποθέσεις.

ΟΙ ΔΙΧΩΣ ΑΡΧΕΣ ΔΥΤΙΚΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ασφαλώς οι Ευρωπαίοι φιλελεύθεροι και γενικά οι δυτικοί, όπως κάθε φορά που η Ρωσία κάνει μέτωπο μαζί τους, έτσι και τώρα δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Οι δυτικοφίλοι πιέζουν με δύναμη απέξω το Μιλόσεβιτς, ενώ την πολιτική δύναμη του αντι-Μιλόσεβιτς μετώπου μέσα στη Σερβία την έχουν οι πιο φανατικοί αντιδυτικοί. Οι δυτικοί, όπως πάντα, κουνάνε την ελιά και οι Ρώσοι μαζεύουν τον καρπό.

Οι Ρώσοι είναι απόλυτα εξασφαλισμένοι σ' αυτό το παιχνίδι όσο συνεχίζεται μ' αυτή τη μορφή. Έχουν μόνο να κερδίσουν. Αν το "Σαγέντο" κερδίσει, έχουν την ηγεμονία στη χώρα μέσω Ντράσκοβιτς, αν ο Μιλόσεβιτς μείνει στη θέση του έχουν τη δυνατότητα αυτόν, ακόμα πιο αδυνατισμένο από τα πριν, να τον σύρουν πίσω τους. Σύμφωνα με την προσφιλή τους διπλή ταχτική, είναι μόνο αυτοί που δείχνουν τώρα φιλικό στο Μιλόσεβιτς, αφού δηλώνουν από την αρχή των διαδηλώσεων ότι είναι εναντίον των ξένων επεμβάσεων στα εσωτερικά της Σερβίας. Αυτό το λένε βέβαια επειδή μόνο αυτοί και όχι η Δύση έχουν δικές τους εσωτερικές δυνάμεις μέσα στη Σερβία που της επιτρέπουν να μην επεμβαίνουν ανοιχτά, αλλά κρυφά και διακριτικά. Έτσι αφήνουν τους δυτικούς να κουνάνε την ελιά. Αυτοί οι τελευταίοι, όπως πάντα δίχως αρχές, φωνάζουν υπέρ της δημοκρατίας για τις εκλογές της Σερβίας, την ώρα που αυτές οι εκλογές είναι ανάμεσα σε δύο ομάδες ληστών για την εξουσία σε μια χώρα που με την πιο ωμή βία έχει σκλαβώσει και διαμελίσσει μια άλλη. Ποια δημοκρατία στη Σερβία, όταν οι σέρβοι "δημοκράτες" είναι οι πιο φανατικοί υποστηρικτές της σέρβικης δικτατορίας στο εξωτερικό;

Η μόνη περίπτωση να χάσουν οι σοσιαλφασίστες στη Σερβία είναι με την παράταση και την ένταση της σύγκρουσης με το Μιλόσεβιτς να δυναμώσει μέσα στις γραμμές της πραγματικής δημοκρατικής αντιπολίτευσης μια αληθινή δημοκρατική τάση και να ξεκινήσει ένας διαχωρισμός αυτής της τελευταίας και μια σύγκρουσή της με την ηγετική συμμορία των τριών. Σε μια τέτοια περίπτωση η συμμορία θα βρισκόταν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Όμως κάτι τέτοιο προϋποθέτει μια πελώρια ιδεολογική επανάσταση στην πολιτική πλατφόρμα της δημοκρατικής αντιπολίτευσης. Χρειάζεται μια έμπρακτη καταγγελία του σέρβικου σοβινισμού, δηλαδή την αναγνώριση του ενιαίου, κυρίαρχου και ανεξάρτητου βοσνιακού κράτους. Όσο κάτι τέτοιο δε γίνεται, τούτο το σέρβικο κίνημα των διαδηλώσεων θα μένει ένα επικίνδυνο, υπεραντιδραστικό σοσιαλφασιστικό κίνημα.

ΚΟΡΕΑ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η εργατική τάξη της Ν. Κορέας κατέβηκε σε απεργία για την υπεράσπιση των οικονομικών της δικαιωμάτων. Το μεγαλύτερο συνδικάτο της χώρας, που εκπροσωπεί 1,2 εκατομμύρια εργαζομένους, ανακοίνωσε την παράταση της απεργίας μέχρι τις αρχές του 1997, απηφώντας τις προειδοποιήσεις της κυβέρνησης «ότι δε θα ανεχθεί την παράνομη απεργία». Όπως δήλωσε ο επικεφαλής των εργατικών συνδικάτων της Κορέας Παρκ-Ιν Σανγκ, «αγωνιζόμαστε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργατών» (Ελευθεροτυπία, 28/12).

Οι εργάτες διαμαρτύρονται για το νέο εργατικό νόμο που πέρασε στο Κοινοβούλιο μαζί μ' έναν άλλο που ενισχύει τις εξουσίες της μυστικής αστυνομίας και κάνει ευκολότερες τις απολύσεις για τους εργοδότες, επιτρέπει την αύξηση των ωρών εργασίας και την αντικατάσταση των απεργών με εργαζόμενους μερικής απασχόλησης.

Πυρήνας αυτού του αγώνα το βιομηχανικό προλεταριάτο των ναυπηγείων και της αυτοκινητοβιομηχανίας, που έτσι προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στο παγκόσμιο, ειδικά μάλιστα στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Η κρίση της ευρωπαϊκής βιομηχανίας (ειδικά στην αυτοκινητοβιομηχανία), που εκφράστηκε

με απολύσεις, μείωση των ωρών εργασίας και πτώση των μεροκάματων, οφείλεται κύρια στο χαμηλό μεροκάματο στη βιομηχανία στις γοργά αναπτυσσόμενες χώρες της Ν.Α. Ασίας τα τελευταία χρόνια. Χαμηλό κόστος εργασίας σημαίνει και φτηνό προϊόν που μπαίνει στην αγορά συμπαρασύροντας προς τα κάτω όλες τις τιμές των αντίστοιχων προϊόντων στην παγκόσμια αγορά που θέλουν να παίξουν στον ανταγωνισμό. Πολύ σύντομα οι ευρωπαϊκές βιομηχανίες αφήνουν το έδαφος της Ευρώπης και μετέφεραν την παραγωγή σε χώρες του Γ' Κόσμου με φτηνό κόστος παραγωγής, μια που το ευρωπαϊκό προλεταριάτο είχε κατακτήσει ένα ψηλό μεροκάματο.

Έτσι, η νοτιοκορεάτικη εργατική τάξη, όταν απεργεί για αύξηση στο μεροκάματο, κυριολεκτικά σώνει τα ταξικά αδέρφια της στην Ευρώπη, ενώ παράλληλα ρίχνει τη γραμμή σε ολόκληρο τον Τρίτο Κόσμο να ξεγερωθεί για να απαιτήσει μια ανθρώπινη ζωή με αξιοπρέπεια. Αν αυτό συνέβηκε στην Κορέα είναι γιατί στη χώρα αυτή η οργανική σύνθεση του κεφαλαίου, η τεχνολογική του εξέλιξη και η συγκέντρωσή του βρίσκεται σε πολύ ψηλότερα επίπεδα απ' ό,τι στις άλλες χώρες της περιοχής σαν την Ινδονησία ή τη Μαλαισία. Επίσης εκεί έχουμε ένα πιο συνειδητοποιημένο προλεταριάτο με

καλύτερες συνθήκες δουλειάς και ένα σχετικά υψηλότερο μεροκάματο, σαν αναγκαία συνέπεια της γοργής διαδικασίας συσσώρευσης του κεφαλαίου.

Μπορούμε εδώ ακόμη να δούμε πολύ πιο καθαρά τη διαφορά μιας πραγματικής απεργίας έστω με ρεφορμιστική ηγεσία, όπως στην Κορέα, από τις απεργίες του σοσιαλφασισμού, που κινητοποιούν μερικές επιχειρήσεις του δημόσιου τομέα με βασικό χαρακτηριστικό την ομηρία του λαού τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γαλλία, π.χ. Στην Κορέα είναι οι εργάτες του ιδιωτικού τομέα που απεργούν και συγκρούονται με ταξικά με τον ταξικό εχθρό τους και τις δυνάμεις καταστολής χωρίς να κρατάνε όμηρο τον πληθυσμό. Τα ίδια τα αιτήματά τους, αντίθετα, ενώνουν ολόκληρο τον κορεάτικο λαό πάνω στην αύξηση του μεροκάματος.

Αυτά είναι τα μεγάλα διδάγματα που προσφέρει το κορεάτικο προλεταριάτο σαν εμπροσθοφυλακή του προλεταριάτου του Τρίτου Κόσμου στην περίοδο που διανύουμε. Αυτή η απεργία αξίζει τη συμπαρατάση όλων των εργατών του κόσμου και πάνω απ' όλα της Ευρώπης. Γιατί μόνο η επανάσταση στον τρίτο κόσμο μπορεί να σώσει το ευρωπαϊκό προλεταριάτο απ' την πείνα και την εξαθλίωση και, κυρίως, από το σοσιαλφασισμό και τη ρώσικη επίθεση.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΙΡΑΝ

Ο άξονας Αθήνα-Μόσχα-Τεχεράνη συγκροτείται με όλο και πιο σταθερά βήματα. Τελευταία εκδήλωση αυτής της προσέγγισης με το ισλαμοφασιστικό Ιράν είναι η αποδοχή από την ελληνική κυβέρνηση πρότασης διαμεσολάβησης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Την πρόθεσή του αυτή ανήγγειλε στις 23 Δεκέμβρη ο υπουργός Εξωτερικών του Ιράν Βελαγιατί μετά το τέλος των συνομιλιών του με τον Ερμπακάν, δηλώνοντας ότι «η Αγκυρα δέχθηκε ευχαρίστως την πρόταση του Ιράν για μεσολάβηση προκειμένου να διευθετηθούν οι διαφορές της Τουρκίας με την Ελλάδα, αλλά και με τη Συρία... Στο εγγύς μέλλον θα γίνουν πρακτικά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση» (Ελευθεροτυπία, 24/

12). Στην Αθήνα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε ότι η κυβέρνηση δεν έχει κανένα λόγο να απορρίψει εκ των προτέρων οποιαδήποτε τέτοια πρόθεση ή κίνηση. Άλλωστε την πρόταση αυτή είχε αποδεχτεί καταρχήν πέρσι το καλοκαίρι ο Πάγκαλος. Τώρα που είναι πρωθυπουργός και ο Ερμπακάν, αυτός ο καλός άνθρωπος, το πράγμα έδεσε.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ανάλογη πρόταση μεσολάβησης είχε γίνει πρόσφατα και από την Αίγυπτο, αλλά είχε απορριφθεί. Και είναι φυσικό, καθώς αυτή η χώρα όχι μόνο δεν είναι ισλαμοφασιστική ώστε να μπει στο τόξο της ρώσικης επιρροής, αλλά χτυπιέται από τον ισλαμοφασισμό, και μάλιστα αυτόν ιρανικού τύπου.

Από την άλλη πλευρά, ενισχύεται και ο άξονας Μόσχας-Τεχεράνης. Κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στην Τεχεράνη ο Πρμακόφ δήλωσε ότι «οι γεωπολιτικές συνθήκες και η κοινή στάση των δύο χωρών επιβάλλουν να έχουν στενότερες σχέσεις και να εργαστούν ως δύο πωλώνες που θα προσφέρουν την ασφάλεια στην περιοχή... Η αυξανόμενη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στον Περσικό Κόλπο δε συμβιβάζεται με την ασφάλεια και τη σταθερότητα». Έτσι η καταρχήν συνεργασία Ρωσίας-Ιράν στον οικονομικό τομέα επεκτείνεται τώρα στον πολιτικοδιπλωματικό.

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΟ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΩΝ ΜΠΛΟΚΩΝ

Το τελευταίο κίνημα του σοσιαλφασισμού, τα αγροτικά μπλόκα, έδωσε ένα μεγάλο χτύπημα στην οικονομία της χώρας. Έρευνα του ΣΕΒ για την εκτίμηση του κόστους του αποκλεισμού των εθνικών οδών έδειξε ότι σημειώθηκε μείωση παραγωγής των εταιρειών κατά 2% σε σχέση με το 1995, η οποία συνεπάγεται μείωση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος για το 1996 που πλησιάζει το 0,2%, ποσοστό καθόλου ευκαταφρόνητο (Βήμα, 22/12).

Στο κέντρο των κινητοποιήσεων του σοσιαλφασισμού, στη Λάρισα, φαίνεται πιο ανάγλυφα το μέγεθος της καταστροφής. Οι βιοτεχνίες ετοιμού ενδύματος της πόλης, που αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους πυρήνες όπου αναπτύσσεται η υπεργολαβική δραστηριότητα ετοιμών ενδυμάτων στη χώρα, με 48 δραστήριες επιχειρήσεις και περισσότερους από 2.000 εργαζομένους, υπέστησαν σοβαρότατες οικονομικές ζημιές και απώλεια της αξιοπιστίας τους στις εμπορικές συναλλαγές. Μέσα σε διάστημα 23 ημερών με μπλόκα, η υποαπασχόληση στο σύνολο των επιχειρήσεων έφτασε το 50%. Λόγω της μείωσης της παραγωγής και της ακύρωσης των παραγγελιών, η ζημιά αγγίζει τα 800.000.000 δρχ. Η καθυστέρηση στις παραδόσεις τόσο στις αγορές του εσωτερικού όσο κυρίως σ' αυτές του εξωτερικού αντιπροσωπεύει μια ζημιά που ξεπερνά τα 300.000.000 δρχ.

Οι επιχειρήσεις έχουν κατά βάση εξαγωγικό προσανατολισμό και δουλεύουν για πελάτες κυρίως της Γερμανίας-Αυστρίας-Γαλλίας. Σημαντικοί ανταγωνιστές τους είναι οι αντίστοιχες των χωρών του τέως ανατολικευρωπαϊκού μπλοκ, κυρίως γιατί το κόστος των υπηρεσιών που προσφέρουν είναι εξαιρετικά χαμηλό. Παρ' όλ' αυτά οι επιχειρήσεις επιβιώνουν και αναπτύσσονται γιατί ανέπτυξαν νέα σύγχρονα πλεονεκτήματα, όπως ευελιξία στην παραγωγή -υψηλή ποιότητα- άμεσους και ακριβείς χρόνους ανταπόκρισης στις παραγγελίες. Την περίοδο 10 Οκτωβρίου-31 Δεκεμβρίου κατασκευάζεται το 40% της συνολικής ετήσιας ζήτησης σε ενδύματα. Σε εβδομαδιαία βάση στην περιοχή, την περίοδο αυτή, κατασκευάζονται ενδύματα αξίας 300-350 εκατομμυρίων δρχ. Την κρίσιμη αυτή περίοδο σ' αυτή την ευαίσθητη περιοχή χτύπησε ο σοσιαλφασισμός τον κλάδο των ετοίμων ενδυμάτων, με αποτέλεσμα ένας σημαντικός αριθμός παραγγελιών για τις μέρες αυτές να ακυρωθεί οριστικά και ένας σημαντικός αριθμός εμπορευμάτων να μη φθάσει έγκαιρα στα κέντρα διανομής και τα εμπορεύματα να μην πωληθούν τελικά. Οι ρήτρες της καθυστέρησης για τους ξένους πελάτες ξεπερνούν το 7% εβδομαδιαία, ενώ ενδέχεται τα ρούχα να

μην παραληφθούν και να ζητηθούν συνολικές αποζημιώσεις.

Αντιδρώντας σ' αυτή την κατάσταση οι επιχειρηματίες της Λάρισας αναγκάστηκαν να αναστείλουν για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα τις υποχρεώσεις τους προς τους κρατικούς ασφαλιστικούς οργανισμούς (ΙΚΑ) και τα δημόσια Ταμεία (ΦΠΑ), αφού αυτές καλύπτονταν κυρίως από τα κέρδη αυτής της κρίσιμης περιόδου. Έτσι, αντιμετωπίζουν και τα επιβαλλόμενα πρόστιμα από ΙΚΑ και ΦΠΑ, που ανέρχονται σε 5% και 10% αντίστοιχα την επόμενη ημέρα της καθυστέρησης. Το κράτος παραμένει, παρά τις εκκλήσεις των επιχειρηματιών για κάποια επέμβαση που θα φέρει μια αποκατάσταση της οικονομικής ισορροπίας, παγερά αδιάφορο.

Οι επιχειρήσεις αυτές, που μέχρι τώρα στηρίζαν την οικονομία της περιοχής και είχαν μια σημα-

ντική συμβολή στη συνολικότερη οικονομική ανάπτυξη της χώρας με την υγιή και κερδοφόρα λειτουργία τους, θα οδηγηθούν πλέον σε δανεισμό και θα χάσουν τα στρατηγικά πλεονεκτήματα του κύρους και της αξιοπιστίας που με τόσο κόπο είχαν αποκτήσει και τις έκαναν ανταγωνιστικές στο διεθνές εμπόριο. Με λίγα λόγια, αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο χρεωκοπίας και κλεισίματος.

Το παράδειγμα της Λάρισας δείχνει τον τρόπο με τον οποίο ο σοσιαλφασισμός κάνει το καταστροφικό σαμποτάζ του, ματώνει την οικονομία της χώρας και φέρνει ένα βήμα πιο κοντά στην εξαθλίωση το λαό μας.

Όλα τα στοιχεία του άρθρου τα σχετικά με τη βιομηχανία στη Θεσσαλία τα πήραμε από την τοπική εφημερίδα Ελευθερία της 20/12/1996.

"Χρυσή Αυγή"

συνέχεια από τη σελ. 3

λιστα, **μόνο** αν αγόραζε τα ρώσικα όπλα θα ήταν κράτος ελεύθερο η Ελλάδα!

Για να στηρίξουν τον ισχυρισμό τους λένε ότι τα ρώσικα πολεμικά αεροσκάφη είναι πιο φτηνά, πιο σύγχρονα και ανώτερα από τα δυτικά, ενώ σημειώνουν: «*Επίσης οι Ρώσοι προσφέρουν ως αντισταθμιστικά όφελη την κατασκευή στην Ελλάδα εργοστασίου παραγωγής όλων των ανταλλακτικών για το SU-27, γεγονός που σημαίνει την πλήρη ανεξαρτητοποίηση της Ελλάδος από την προμηθεύτρια χώρα σε περιόδους κρίσης*».

Μόνο ένας ρωσόφιλος θα μπορούσε να πετάξει μια παρόμοια ανοησία, ότι μια υπερδύναμη σαν τη Ρωσία δίνει τα πιο κορυφαία όπλα της (όπως οι ίδιοι οι ναζί ομολογούν στο άρθρο τους) για να καταστήσει μια μικρή χώρα σαν την Ελλάδα πιο ισχυρή και πιο ανεξάρτητη. Όλοι γνωρίζουν ότι η Ρωσία παρέχει οπλισμό μόνο σε φιλικές της χώρες σαν την Κίνα, το Ιράν κ.λπ. και μάλιστα αναδείχτηκε **πρώτη** χώρα στις πωλήσεις όπλων το 1995 με τζίρο 9,1 δις δολάρια (Ριζοσπάστης, 25/12/96). Ταυτόχρονα όλοι θυμούνται πως η Ρωσία εκβίαζε την Αίγυπτο με το να μην της δίνει ανταλλακτικά για τα αεροπλάνα που αυτή της είχε προμηθεύσει.

Η "Χρυσή Αυγή" πετάει τα "αντισταθμιστικά όφελη" μόνο για να καλύψει το φιλορωσισμό της και την απαίτηση να αποσπαστεί η χώρα απ' τη Δύση και να δεθεί στο άρμα του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι μέχρι τώρα αποκλειστικές πηγές αγοράς πολεμικού υλικού ιδίως στους τομείς της αεροπορίας και

του ναυτικού είναι οι ΗΠΑ και η Γαλλία (Αυγή, 3/12/96).

Προμήθεια ρώσικων όπλων σημαίνει ταυτόχρονα ότι η χώρα μας πηγαίνει στο στρατόπεδο των νέων ναζί.

Οι ναζί της "Χρυσής Αυγής" που προτείνουν ακριβώς αυτό δεν είναι άλλοι από τους παλιούς τσανακογλείφτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού όταν ήταν ισχυρός. Γιατί, όπως γράφουν σε άλλο άρθρο της ίδιας εφημερίδας, «*η περίπτωση της παρατεινόμενης φυλακίσεως ακόμη και ασθενοδύου Γεωργίου Παπαδόπουλου δείχνει πόσο μικρόψυχο και δειλό είναι το πολιτικό κατεστημένο και πόσο λανθασμένη ήταν η τακτική της 21ης Απριλίου να φανεί απέναντι του επεικούς και μεγάλόψυχο*».

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ Α/ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μόνο οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ βρίσκονται πιο δεξιά από τους σοσιαλφασιστές της Α/Συνέχειας. Είναι πραγματικά δύσκολο να συναντήσει κανείς τόσο συνεπείς και ακραίους κνίτες σε όλα τα μέτωπα του σοσιαλφασισμού, τοπικά και παγκόσμια, όσο αυτούς τους δεύτερους.

Είναι λοιπόν φυσικό να δει κανείς την Α/Συνέχεια να συμμετέχει στη Φοιτητική Αγωνιστική Παρέμβαση των Ελλήνων φοιτητών στη Σόφια σε μια διαδήλωση ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Στη για δεκαετίες και ακόμα απειλούμενη από τη ρωσοκρατία Βουλγαρία μια συγκέντρωση ενάντια στις ΗΠΑ είναι κάτι ολότελα αντιδραστικό.

ΝΕΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ

Οι ελληνικές κυβερνήσεις όταν αναφέρονται στην τουρκική μειονότητα της Θράκης (την οποία φυσικά ονομάζουν "μουσουλμανική") ξέρουν να λένε παχιά λόγια για δήθεν ισοπολιτεία, ισονομία, εφαρμογή των ρυθμίσεων της συνθήκης της Λωζάνης σε ό,τι αφορά τα δικαιώματά της και άλλα παρόμοια ηχηρά. Όταν όμως έρχεται η στιγμή της πράξης όλες αυτές οι παρόλες καταρρέουν σα χάρτινος πύργος.

Κάτι τέτοιο φάνηκε και στην περίπτωση οικοδομικών εργασιών σε ένα τζαμί στα Κιμμέρια του νομού Ξάνθης. Συγκεκριμένα, εδώ και καιρό είχε δοθεί άδεια επέκτασης του κτιρίου (αρ. Ν.Α. 248/96), και μάλιστα, όπως γράφει το Βήμα (29/12), «*οι ελληνικές αρχές επί διετία ασχολούνται με την οικοδομική άδεια επέκτασης του κτιρίου*». Θα μπορούσε να φανταστεί κανείς να συμβαίνει το ίδιο σε ανάλογη περίπτωση με εκκλησία;

Και συνεχίζει το Βήμα: «*Μετά από παρατεταμένη ταλάντευση και ενώ οι εργασίες είχαν πλέον προχωρήσει αρκετά, οι ελληνικές αρχές αποφάσισαν να παρέμβουν με την αποστολή αστυνομικού αποσπάσματος, το οποίο διέκοψε τις εργασίες ανέγερσης*». Η αστυνομία λοιπόν συνέλαβε 17 (!) άτομα και μερικές μέρες αργότερα άλλα 5 (μεταξύ των οποίων και τον πρόεδρο της κοινότητας) με το πρόσχημα ότι είχε ανακληθεί η παραπάνω άδεια, γιατί έγινε "υπέρβαση" της. Και σε τι συνίσταται η τρομερή "υπέρβαση", ώστε να δικαιολογεί τη σύλληψη τόσων ατόμων; Διαβάζουμε από την Ελευθεροτυπία (27/12): «*ανέγερση γυναικωνίτη εντός του τεμένους και μικρού υπογείου που δεν προβλέπονταν στην αρχική άδεια*!». Είδατε τι δίκαιο κράτος έχουμε; Αμέσως μόλις διαπιστώσει μια "παράνομια", ιδιαίτερα αν αυτή προέρχεται από την εξοβελιστέα τουρκική (συγγνώμη, μουσουλμανική) μειονότητα, πάνε σύννεφο οι συλλήψεις. Ενώ με την πραγματική παρανομία μόνο οι κύριοι!

Να σημειωθεί εδώ ότι ο γενικός

γραμματέας Περιφέρειας Ανάπτυξης Μακεδονίας-Θράκης Αθανάσιος Λαγός είχε δώσει διαβεβαίωση ότι θα δινόταν σχετική άδεια για τις επιπλέον εργασίες ύστερα από την υποβολή νέας αίτησης απομέρους της επιτροπής του τζαμιού. Παρά τη διαβεβαίωση όμως δεν είχε εκδοθεί ακόμη σχετική άδεια...

Είναι φανερό ότι εδώ πρόκειται για πολιτικό ζήτημα και όχι για νομικό, όπως θέλει να πιστέψουμε το υπουργείο Εξωτερικών που εξέδωσε σχετική ανακοίνωση (!) για το ζήτημα (αλήθεια, τι δουλειά έχει το υπουργείο αυτό με τις οικοδομικές άδειες;). Μάλιστα, το υπουργείο στην ανακοίνωσή του υποστηρίζει ότι στην αίτηση άδειας που είχε δοθεί «*δεν είχε συμπεριληφθεί το εκτεταμένο υπόγειο και ο μιναρές του τεμένους*» (Ελευθεροτυπία, 28/12). Θαυμάστε θράσος: το "μικρό υπόγειο" έγινε "εκτεταμένο υπόγειο". Το δεύτερο "έγκλημα" ήταν ο μιναρές. Σα να λέμε εκκλησία χωρίς καμπαριό.

Το κράτος της μίζας και της παρανομίας, που αφήνει ασύδοτο τον κάθε μεγαλοσχήμονα να χτίζει ό,τι αυθαίρετο κατεβάσει η γκλάβα του, έδρασε αποφασιστικά στην προκείμενη περίπτωση. Δυο μέτρα και δυο σταθμά!

Την υπόθεση δε θα μπορούσε να μην εκμεταλλευτεί η "ανεκτική" εκκλησία μας. Ο μητροπολίτης Ξάνθης Παντελεήμων κατέθεσε ήδη μηνυτήρια αναφορά στην εισαγγελία Ξάνθης οξύνοντας την ήδη τεταμένη κατάσταση. Αποτέλεσμα της οξύνσης είναι να απειλούν έλληνες φασίστες της περιοχής ότι θα πάνε να κατεδαφίσουν το "αυθαίρετο" τζαμί (Ελευθερος Τύπος, 27/12)!

Οι συλληφθέντες δικάζονται σήμερα, 3 του Γενάρη. Απαίτηση των ελλήνων δημοκρατών είναι να αφεθούν αμέσως ελεύθεροι και να αθωωθούν όλοι. Μόνο έτσι το ελληνικό κράτος θα δείξει πως αντιλαμβάνεται την "ισονομία και ισοπολιτεία" και θα σταματήσει να ρίχνει λάδι στη φωτιά της ελληνοτουρκικής έντασης.

χές να απελευθερώσουν τους εκπροσώπους του ΡΚΚ που η βουλγαρική αστυνομία συνέλαβε στην αρχή της συγκέντρωσης (φύλλο 1η Δεκεμβρίου της "Αριστεράς").

Ασφαλώς οι απανταχού της γης κνίτες έχουν και πρέπει να έχουν συναγωνιστικές σχέσεις με τους αρχιτραμπούκους του ΡΚΚ. Εκείνο που δεν τους επιτρέπεται καθόλου είναι να εμφανίζονται για τις πολυσυλλεκτικές ανάγκες της στιγμής ακόμα και σαν αντισοσιαλφασιστές - δημοκράτες.

Αλλά από κνίτες που παριστάνουν τους μαοϊκούς μπορεί κανείς να περιμένει την έσχατη των υποκρισιών.

ΜΠΛΟΚΑ: ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΜΕ ΒΑΡΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

αλλιώς να δώσουν εξήγηση γιατί ακόμα και λίγες ώρες πριν τη διάλυση διαβεβαίωναν τους πάντες ότι θα συνεχίσουν μέχρι τη νίκη, μέχρι το Πάσχα κ.λπ. Αυτό σημαίνει ότι συνειδητά εξαπατούσαν το λαό και έκαναν μπλόφα σαν κοινοί χαρτοπαίχτες για να αποσπάσουν έστω και κάτι λίγο από την κυβέρνηση που θα τους εμφάνιζε σα νικητές στο στρατό τους. Θυμόμαστε τον ελεεινό Μπούτα του ψευτοΚΚΕ, που καθισμένος δίπλα στους άλλους προύχοντες της Συντονιστικής και περιτριγυρισμένος από την πλέμπα του ψευτοΚΚΕ εκλιπαρούσε τον Τζουμάκα μέσω της τηλεόρασης για μερικές δεκάδες δις, ανεξάρτητα από αιτήματα.

Ασφαλώς αυτή η ήττα του σοσιαλφασισμού έχει γενικότερα χαρακτηριστικά. Δεν εννοούμε μ' αυτό ότι το ψευτοΚΚΕ και το νεοεσαιοικόνικό μέτωπο των ρωσόφιλων και των σοβινιστών δε θα ξαναεπιχειρήσει αποκλεισμούς και ότι η γενική ταχτική της ομηρίας θα τελειώσει. Ο σοσιαλφασισμός έτσι κι αλλιώς έχει περικυκλώσει την εξουσία. Εκείνο που διαπιστώνουμε είναι ότι η "δικαιολογητική" μέθοδος της ομηρίας έχει αρχίσει να προκαλεί μια γενική, σχεδόν αυτόματη, αποστροφή στις μάζες και τη γενικευμένη αντίθεση όλων των μη σοσιαλφασιστικών δυνάμεων της χώρας. Όμως η ομηρία και γενικότερα ο πραξικοπηματισμός είναι η κατεξοχήν μορφή πολιτικής πίεσης του σοσιαλφασισμού στην υπόλοιπη αστική τάξη και σε όλο τον πληθυσμό, για την άλωση της κρατικής μηχανής. Όταν αυτό το εργαλείο αρχίσει να διαλύεται, ο πραξικοπηματισμός πληγώνεται βαριά.

Είναι χαρακτηριστική η διαφορά ανάμεσα στη Γαλλία και την Ελλάδα σ' αυτό το σημείο. Η Γαλλία δέχεται μόλις τα τελευταία χρόνια την επίθεση του σοσιαλφασισμού στα συνδικάτα μέσω του αποκλεισμού και των άλλων μορφών "ομηρίας των αμάχων". Εκεί οι μάζες δεν έχουν ακόμα κατανοήσει από τη μικρή πείρα τους το νόημα των διεκδικητικών μορφών ομηρίας όπως στην Ελλάδα, όπου οι ρωσόφιλοι χρησιμοποιούν συστηματικά αυτές τις μορφές και βασανίζουν συστηματικά τον πληθυσμό εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Έτσι, στη Γαλλία το κοινό σε ποσοστά ανώτερα από το 60% υποστηρίζει τις διεκδικήσεις ακόμα και αυτές που παίρνουν τέτοιες μορφές, ενώ εδώ, αντίστροφα, η ομηρία προκαλεί πια τη γενική αντιπάθεια και πρόσφατα το μίσος.

Υπάρχει όμως και μια άλλη βαθύτερη διαφορά. Οι φορτηγατζήδες στη Γαλλία έκλεισαν τους δρόμους έχοντας απόλυτα δίκαια ταξικά αιτήματα. Εδώ όμως ο σοσιαλφασισμός είχε ένα κατεβατό από δεξιά μικροαστικά αιτήματα, ενώ την ηγεμονία στις διεκδικήσεις είχε

η πλούσια αγροτιά. Αυτό ήταν ακόμα πιο έντονο στο μεγάλο "κίνημα" υπέρ της φοροδιαφυγής της μεγάλης αγροτιάς το 1995.

Η ταξική λοιπόν σύνθεση της ηγεσίας και το ταξικό περιεχόμενο των αιτημάτων είναι αυτό που αφαιρέσει από τα μπλόκα κάθε άλλο προόδο και έκανε τη μορφή του αγώνα απόλυτα απωθητική στο λαό. Πραγματικά, το ψευτοΚΚΕ μπορούσε να κρατήσει κι άλλο τα μπλόκα από πραχτική άποψη. Όμως αν συνέχιζε σε λίγο δε θα του έμενε ούτε το 1 από τα 5 τους εκατό που διαθέτει. Πιστεύουμε ότι πρέπει να έστεκαν αυτά που έγραφε το *Βήμα* στις 22 του Δεκέμβρη, ότι δηλαδή το ψευτοΚΚΕ ήθελε να σπάσει πριν τα Χριστούγεννα τα μπλόκα εξαιτίας της μεγάλης δυσφορίας των πόλεων ενάντια στον αποκλεισμό.

Έτσι ήρθε η ήττα.

Ωστόσο ο πόλεμος δεν τελειώσε. Οι σοσιαλφασιστές θα ξανάρχθουν. Οι ευνοϊκοί γι' αυτούς παράγοντες εξακολουθούν να είναι πολύ ισχυροί. Και αυτοί είναι βασικά δύο: Οι γενικοί συσχετισμοί μέσα στην αστική τάξη και οι συσχετισμοί του σοσιαλφασισμού σε σχέση με το λαό και το λαϊκό κίνημα.

Οι γενικοί συσχετισμοί μέσα στην αστική τάξη φανερώθηκαν με καταλυτικό και ανάγλυφο τρόπο σ' αυτή τη μάχη. Ο σοσιαλφασισμός είναι πια ηγεμονική δύναμη. Στην πολιτική σκηνή, στον Τύπο και τα κανάλια η ηγεμονία του ήταν σχεδόν συντριπτική. Όλα τα κανάλια ήταν με τους αγροτοφασιστές και από εφημερίδες μόνο η *Αυριανή* και το *Βήμα* εναντίον τους. Όλα τα πολιτικά κόμματα πλην ΠΑΣΟΚ μαζί τους. Ενάντια τους ήταν μόνο η τάση Μάνου μέσα στη ΝΔ. Ο Μητσοτάκης κράτησε μια δειλή ενδιάμεση στάση, ενώ η Μπακογιάννη, όπως και ο Σουφλιάς, ήταν μαζί τους.

Αλλά και το ΠΑΣΟΚ σαν κόμμα ήταν ουσιαστικά μαζί τους. Η σοβινιστική τάση Τσοχατζόπουλου, δείχνοντας όλη της την αθλιότητα και ξεχνώντας πως η ίδια ήταν στο στόχαστρο του αγροτοφασισμού το 1995, τάχθηκε στην πράξη υπέρ τους. Το γεγονός ότι άλλαξε γραμμή την τελευταία στιγμή μπορεί να συνδέεται με την καθαίρεση του Ροζάκη. Είναι πολύ μέσα στον πολιτικό χαρακτήρα του Σημίτη να παραδώσει στους σοβινιστές και τους ρωσόδουλους ένα Ροζάκη ή, ίσως, και τους S-300 στην Κύπρο, για να σταθεί λίγο παραπάνω σαν πρωθυπουργός της σύγκλισης. Όσο για το Λαλιώτη, επικεφαλής των ρωσόφιλων, αυτός έκανε ό,τι μπορούσε για να τους βοηθήσει ρίχνοντας τη γραμμή "δίκαια τα αιτήματα, δίκαιος ο αγώνας, λάθος η μορφή".

Αλλά τι εννοούσε λέγοντας "λάθος η μορφή" φάνηκε όταν τη χαρακτήριζε "υπερβολικά προωθημένη" (βλ. συνέντευξη στον Κακαουνάκη στο "Φλας"). Η γραμμή "δίκαιος ο αγώνας" ήταν αυτή που

τελικά πέρασε, ενώ οι δυνάμεις που αντιστάθηκαν μέσα στην κυβέρνηση ήταν μειοψηφικές και έμειναν μόνο με το επιχειρήμα της "μορφής αγώνα". Και νίκησαν μόνο χάρη στο μίσος που ενέπνευσε στο λαό ο αποκλεισμός.

Είναι χαρακτηριστικό ότι την πάλη ενάντια και στο περιεχόμενο την έδωσε σχεδόν μόνος του ο Τζουμάκας, που γρήγορα υποχρεώθηκε από τους ρωσόφιλους να αναδιπλωθεί. Έτσι, γύρω από το ζήτημα της μορφής παρατάχθηκαν οι Τσουκάτος, Καστανίδης, Παπαδόπουλος, Παπαντωνίου και ο ίδιος ο Σημίτης. Πραγματικά, σπάνια μια πολιτική μάχη κερδήθηκε από μια τόσο μικρή κυβερνητική μειοψηφία και με μια τόσο περιορισμένη γραμμή χάρη στην απομόνωση των αντιπάλων της μέσα στο λαό.

Βέβαια, αυτή η εξέλιξη δίνει δύναμη σ' αυτή τη μερίδα της αστικής τάξης, αλλά όχι μια αληθινή δύναμη όσο αυτή δεν καταπιάνεται με το χτύπημα του σοσιαλφασισμού στο βάθος των αιτημάτων του. Και αυτό το χτύπημα δεν μπορεί να το δώσει αυτή η φράξια, αφού για κάτι τέτοιο θα έπρεπε να συγκρουστεί με το μικροαστικό αντιδραστικό ιδεολογικό και συνδικαλιστικό οπλοστάσιο που έφερε, διατήρησε και διατηρεί το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Γι' αυτό άλλωστε ο Λαλιώτης να μη χτυπηθεί το περιεχόμενο των αιτημάτων.

Αν πραγματικά κάτι άλλαξε μέσα στην αστική τάξη μέσα από αυτή τη μάχη και άλλες προηγούμενες ανάλογες, είναι ότι πολλά μέλη της συνειδητοποιούν σταδιακά ποιο είναι το αληθινό πρόγραμμα του μαύρου μετώπου, δηλαδή η έξοδος της χώρας από την Ευρώπη και η κίνηση της προς το βαλκανικό και ανατολικοευρωπαϊκό μεσαίωνα. Αυτή η αλλαγή καθρεφτίζεται στον Τζουμάκα, που παλιότερα ήταν ένας τυπικός εκπρόσωπος του φιλοκνίτικου σοσιαλφασισμού μέσα στο ΠΑΣΟΚ -πράγμα που και ο ίδιος παραδέχτηκε μόλις φορές αυτές τις μέρες-, αλλά και στο άλλο αγαπημένο παιδί του Λαλιώτη, τον εθνορατιστή Κωστόπουλο, που έδωσε στους σοσιαλφασιστές ένα από τα πιο καιρία πολιτικά χτυπήματα, προτιμώντας ίσως την Ευρώπη από τη Βουλγαρία.

Καταλαβαίνει βέβαια κανείς ότι ούτε ο Τζουμάκας ούτε ο Κωστόπουλος είναι σε θέση να νικήσουν το σοσιαλφασισμό σ' αυτή τη χώρα. Πρόκειται για τη γενική αδυναμία οποιοδήποτε τμήματος της αστικής τάξης να αποκαλύψει το "σοσιαλ" τμήμα αυτού του φασισμού, δηλαδή τη "σοσιαλ" μορφή του. Δίχως τη χρεωκοπία του "σοσιαλ" ο φασισμός αυτού του είδους θα προχωράει μέσα στο λαό σε όσο βαθμό δυναμώνουν οι οικονομικές δυσκολίες των μαζών, και κυρίως η επερχόμενη συντριβή των μεσοστρωμάτων και των ονειρών τους για κοινωνική άνοδο ή έστω

και επιβίωση.

Οι μόνοι που μπορούν να ξεσκεπάσουν το "σοσιαλ" του νέου ρωσόδουλου φασισμού είναι οι επαναστάτες, δηλαδή οι πολιτικοί εκπρόσωποι του συνειδητού προλεταριάτου.

Μόνο αυτοί μπορούν να δουν τις τάξεις μέσα στην αγροτιά και να δείξουν την αχίλλεια φτέρνα όλης της επιχείρησης των μπλόκων, που ήταν η απουσία έστω και ενός αιτήματος για το αγροτικό προλεταριάτο, τους εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανούς εργάτες γης. Αν υπήρχε τέτοιο αίτημα, τότε θα κατέρρεε όλη η εκστρατεία στο λεφτό, αφού όλη αυτή η μάζα των μικρών και μεγάλων αγροτών στηρίζεται στην κοινή σε όλους δουλοπαροικιακή υπερεκμετάλλευση του εργάτη γης. Το ίδιο γρήγορα θα κατέρρεαν τα μπλόκα, αν το ψευτοΚΚΕ τολμούσε να διαμορφώσει αιτήματα μόνο για την επιβίωση των πολύ φτωχών αγροτών, και αυτό σαν προσώπων και πάντα σε μια κατεύθυνση συνεταιριστική.

Η αληθινή δύναμη των σοσιαλφασιστών σ' αυτή τη φάση έγκειται στο ότι το συνειδητό προλεταριάτο εκφράζεται πολιτικά από τις πολύ μικρές ακόμα οργανωμένες δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ, έτσι ώστε να μην μπορούν ακόμα ούτε οι εργατικές μάζες ούτε και μεσοστρώματα να δουν μπροστά τους να χαράζεται καθαρά μια άλλη πραχτική πολιτική και κοινωνική διεξοδος. Το σύνθετο και αντιφατικό στην εποχή που περνάμε είναι ότι οι μάζες, ενώ μισούν το σοσιαλφασισμό για τους αποκλεισμούς των δρόμων και την ομηρία που τους επιβάλλει γενικά και ενώ αρχίζουν να αντιλαμβάνονται και το σαμποταριστικό στην οικονομία ρόλο αυτών των μεθόδων, δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν στο αντιδραστικό κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεων του σοσιαλφασισμού και σ' ένα βαθμό το συμερίζονται. Αυτό στο βάθος οφείλεται στο εκτεταμένο μικροαστικό και δημοσιούπαλληλιστικό στοιχείο μέσα στο λαό, που, ενώ στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο θέλει τη δημοκρατία

α, στο οικονομικό θέλει τη διατήρηση και την αιώνια προστασία της μικρής ιδιοκτησίας του, όπως και τη διατήρηση της παλιάς δημοσιούπαλληλικής του καρέκλας. Έτσι μπορεί άλλωστε να εξηγηθεί αυτή η διπλή σχέση θαυμασμού και μίσους που επικρατεί σήμερα πλατιά στις μάζες στη σχέση τους με την Ευρώπη και αυτός είναι ο λόγος που η σοσιαλφασιστική και σοβινιστική φρασεολογία βρίσκει ολοένα και περισσότερους οπαδούς ανάμεσα σε ανθρώπους που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ο ευρωπαϊκός δρόμος είναι πρόδος για την Ελλάδα.

Ο ρόλος των πραγματικών κομμουνιστών είναι να αποδείξουν στα μεσοστρώματα της μικρής παραγωγής και της δημόσιας υπαλληλίας ότι στο βάθος της αντιευρωπαϊκής πολιτικής των "φίλων τους", δηλαδή στο βάθος της δημαγωγίας ενάντια στο "ξεκλήρισμα της αγροτιάς", υπέρ της "διατήρησης των μικρομεσαίων", υπέρ της "ισχυροποίησης του κράτους", "ενάντια στα μονοπώλια" και ενάντια στη Δύση, κρύβεται η αληθινή συντριβή τους όχι μόνο σαν τάξης, αλλά και σαν προσώπων. Οι "φίλοι" των μεσοστρωμάτων όχι μόνο ετοιμάζουν πόλεμο, πείνα, φασισμό και υποτέλεια, αλλά είναι αυτοί οι κύριοι υπεύθυνοι για τη σημερινή πολεμική κατάσταση, για τη σημερινή οικονομική εξαθλίωση του λαού, για τη σημερινή επίθεση των σοσιαλφασιστικών ορδών στα συνταγματικά δικαιώματα και, τέλος, για την υπάρχουσα και αυξανόμενη εξάρτηση της χώρας μας από το ρώσικο σοσιαλμπερλιασμό.

Η ήττα των σοσιαλφασιστών στα μπλόκα δεν καθυστερεί την επέλαση του μαύρου, αφού συνδέεται με ενίσχυση του σοσιαλφασισμού στο μέτωπο της εξωτερικής πολιτικής.

Αυτή τη μεταβατική περίοδο πρέπει οι συνεπείς επαναστατικές και δημοκρατικές δυνάμεις να την εκμεταλλευτούν στο έπακρο για το δυνάμωμα της γραμμής και της οργάνωσης του αντισοσιαλφασιστικού μετώπου.

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΕ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ-ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Όπως είχαμε διαβλέψει σε προηγούμενο άρθρο, τελικά ο βούλγαρος πρωθυπουργός Βιντένοφ, ύστερα από τη δεινή εκλογική ήττα του κόμματός του στις προεδρικές εκλογές και την ισχυρή εσωκομματική αντιπολίτευση, αναγκάστηκε να παραιτηθεί τόσο από την ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος όσο και από την πρωθυπουργία. Στο έκτακτο συνέδριο του κόμματός του δεν κρίθηκε οριστικά η εσωκομματική διαμάχη, καθώς νέος αρχηγός του εκλέχτηκε ο φιλικός προς το Βιντένοφ 39χρονος Γκεόργκι Παρβάνοφ, ο οποίος επικράτησε επί του πρώην υπουργού Εξωτερικών Γκεόργκι Πιρίνσκι, εκφραστή της σχετικά προο-

δευτικής τάξης.

Στο μεταξύ η οικονομική κατάσταση παραμένει τραγική. Το Α-ΕΠ συρρικνώθηκε κατά 8%, ο πληθωρισμός έφτασε το 270%, το νόμισμα υποτιμήθηκε κατά 600% και τα συναλλαγματικά αποθέματα περιορίστηκαν σε 525 εκ. δολάρια, τη στιγμή που το 1997 η χώρα πρέπει να πληρώσει για τοκοχρεολύσια 1,2 δις.

Παράλληλα η βουλή διερευνά τις ευθύνες του Βιντένοφ στο πολύκροτο σκάνδαλο του ομίλου αγροτοβιομηχανικών εταιρειών και τραπεζών "Ωρίων", που διευθύνεται από φίλους του. Ο όμιλος εξή-

συνέχεια στη σελ. 8

ΖΑΪΡ: Η ΡΩΣΙΑ ΜΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Σε πρόσφατο φύλλο της Ν.Α. είχαμε δώσει μια γενική εικόνα στους αναγνώστες μας για την κατάσταση στα σύνορα του Ζαΐρ και για την αντίθεση ανάμεσα στο Ζαΐρ και τη Ρουάντα. Η ανάλυσή μας είχε σαν άξονά της τη θέση ότι το Ζαΐρ δέχεται σήμερα στρατιωτική εισβολή από τη Ρουάντα και ότι αυτό το γεγονός έρχεται σε σύγκρουση με την πιο ευαίσθητη και βαθιά αρχή της ειρηνικής συνύπαρξης ιδιαίτερα των αφρικανικών κρατών, την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των συνόρων. Η Ρουάντα έχει βάλει, με έμμεσο τρόπο, ζήτημα αλλαγής συνόρων υποστηρίζοντας το δικαίωμα της απόσχισης των Μπανιαμουλένγκ της φυλής Τούτσι της περιοχής Κιβού του Ζαΐρ, ενώ έχει στείλει εκεί στρατό για να βοηθήσει την "εξέγερση" των Μπανιαμουλένγκ ενάντια στην κεντρική εξουσία του Ζαΐρ.

ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ

Από τότε ως τα σήμερα αυτή η εικόνα της εξωτερικής επέμβασης και εισβολής έχει επιβεβαιωθεί, ενώ αρχίζει να διαφαίνεται και ένα ευρύτατο σχέδιο πολεμικής αναστάτωσης για την κεντρική Αφρική με σοσιαλμπεριαλιστική υποστήριξη. Αυτή η υποστήριξη φαίνεται από την ενίσχυση, διπλωματική και στρατιωτική, που δίνει η φιλορώσικη νοτιοαφρικανική κυβέρνηση Μαντέλα στην Ουγκάντα, και κυρίως από τη σκανδαλώδη προσπάθεια της Ρωσίας και της πάντα φιλικής της προεδρίας Κλίντον, μέσω του ΟΗΕ, να μην υπάρξει καμιά διεθνής στρατιωτική δύναμη στο Ζαΐρ για να διασφαλίσει τη ζωή και την υγεία των εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων Χούτου που ζουν στο Κιβού του Ζαΐρ.

Η άρνηση Ρωσίας - Κλίντον για ανθρωπιστική βοήθεια, με τη διπλωματική συμφωνία σχεδόν όλων των άλλων χωρών, και κυρίως των χωρών της Αφρικής, είχε ένα και μόνο στόχο, να μην αναγνωριστεί η κυριαρχία του Ζαΐρ στην περιοχή Κιβού. Γιατί τα στρατεύματα του ΟΗΕ έχουν εντολή επέμβασης σε εδάφη συγκεκριμένης κρατικής κυριαρχίας και υποχρεώνονται σε συνεργασία με την κεντρική διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση της δοσμένης χώρας. Αν λοιπόν υπήρχε τέτοια εγκατάσταση δυνάμεων του ΟΗΕ στην περιοχή Κιβού, αυτόματα το υποτιθέμενο αντάρτικο των Μπανιαμουλένγκ του ανατολικού Ζαΐρ θα αποκαλυπτόταν σαν ένα εξάρτημα της επιθετικής πολιτικής της Ρουάντα, ενώ η ίδια η Ρουάντα δε θα είχε κανένα πρόσχημα επέμβασης στα στρατόπεδα των

προσφύγων Χούτου του Ζαΐρ. Γιατί εκτός των Μπανιαμουλένγκ η Ρουάντα στηρίζει τις επιθετικές της κινήσεις απέναντι στο Ζαΐρ στο φόβο της ότι θα δεχτεί επίθεση από τους Χούτου πρόσφυγες στο Ζαΐρ.

Είναι λοιπόν ολόκληρα κατανοητό γιατί το καθεστώς Τούτσι της Ρουάντα εναντιώθηκε λυσσαλέα στο σχέδιο για την επέμβαση του ΟΗΕ στο Ζαΐρ και γιατί στο τέλος αναγκάστηκε να δεχτεί την επιστροφή της πλειοψηφίας των προσφύγων Χούτου από το Ζαΐρ στη Ρουάντα, ώστε να μην υπάρχει ένα μέρος της αιτίας για αυτήν την επέμβαση. Αυτή η επιστροφή προφανώς υπαγορεύτηκε από τις δύο υπερδυνάμεις, που με νύχια και με δόντια αναβάλανε διαρκώς την αποστολή των δυνάμεων του ΟΗΕ στο Ζαΐρ μέχρις ότου η Ρουάντα ανοίξει στους πρόσφυγες το δρόμο της επιστροφής.

Έτσι το σχέδιο προστασίας των προσφύγων κατέρρευσε ολόκληρα και γυρίσαμε στην κατάσταση της ανενόχλητης επέμβασης και καλυμμένης εισβολής της Ρουάντας στο Ζαΐρ. Στην πραγματικότητα δε γυρίσαμε απλώς στην προηγούμενη κατάσταση. Γιατί σε όλη την περίοδο των διεθνών διπλωματικών διαβουλεύσεων και της ρωσοαμερικανικής υπονόμευσης για την επέμβαση του ΟΗΕ στο Ζαΐρ προχώραγαν διαρκώς μέσα σε όλο το ανατολικό Ζαΐρ οι υποτιθέμενες "αντάρτικες" δυνάμεις της Ρουάντας, που είχαν απέναντί τους ένα δίχως επιμελητεία και δίχως ηθικό ζαϊρινό στρατό. Στην πορεία τους αυτή οι "αντάρτικες" δυνάμεις είχαν σύμμαχό τους και τη στρατιωτική επέμβαση της Ουγκάντας (*Monde*, 5 Δεκεμβρίου), που αποτελεί έναν ακόμα πιο φιλοπόλεμο παράγοντα για την κεντρική Αφρική απ' ό,τι είναι η Ρουάντα. Είναι η Ουγκάντα με επικεφαλής το Μουσεβένι που υποστήριξε και εξόπλισε το στρατό των Τούτσι της Ρουάντας για να εισβάλει το '94 και να πάρει την εξουσία στη Ρουάντα, και είναι το καθεστώς της Ουγκάντας που συντονίζει κάθε επέμβαση ενάντια στην εδαφική ακεραιότητα του Ζαΐρ. Η Ουγκάντα ενθαρρύνει την απόσχιση της περιοχής Σάμπα, που είναι γεμάτη χαλκό, κοβάλτιο και ουράνιο, της περιοχής Κασάι, που είναι πλούσια σε διαμάντια, και του Κιβού, που στο υπέδαφος κρύβει τα πιο πλούσια αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της κεντρικής Αφρικής.

ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΡΩΣΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ

Στην πραγματικότητα το σχέδιο διαμελισμού του Ζαΐρ ενώ-

νει σήμερα τη νέα ανατολική απειλή από την Ουγκάντα, τη Ρουάντα και το Μπουρούντι με την παλιά απειλή από την Αγκόλα. Είναι περίφημη πια η διαρκής απόπειρα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού να αποσπάσει μέσω Αγκόλας την περιοχή της Σάμπα χρησιμοποιώντας για αυτό τους διαβόητους αντιδραστικούς χωροφύλακες του Τσόμπε. Μια τέτοια επέμβαση της Ρωσίας σε συμμαχία με τους χωροφύλακες στα τέλη της δεκαετίας του '70 απέτυχε παταγωδώς. Τώρα φαίνεται ότι η Ρωσία ξαναδοκιμάζει συγκροτώντας ένα στρατηγικό μέτωπο με τις πιο αντιτριτοκοσμικές και φιλορώσικες δυνάμεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που έχουν επικεφαλής τους τον Κλίντον. Είναι σίγουρο ότι οι ΗΠΑ "παίζουν" με την Ουγκάντα όπως η Ρωσία με την Αγκόλα. Είναι επίσης σίγουρο ότι αυτό τους το μέτωπο έχει να κάνει με την εξουδετέρωση της ευρωπαϊκής, και κυρίως της γαλλικής, επιρροής στην κεντρική Αφρική, που εκφράζεται πιο πολύ με τη στρατηγική συμμαχία του καθεστώτος Μομπούτου με τη Γαλλία. Είναι άλλωστε η Γαλλία που έχει κατά καιρούς εξουδετερώσει τις λυσσασμένες προσπάθειες του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού να βάλει τα χέρια του στην κεντρική Αφρική.

Όμως φαίνεται ότι τώρα η Ρωσία καταφέρνει τον παλιό της στρατηγικό στόχο. Ήδη μέσα από την ταχτική του ψόφιου κοριού, δηλαδή την πολιτική της "περεστρόικα και της μεταρρύθμισης", κέρδισε την ηγεμονία στη Νότια Αφρική χάρη στο Μαντέλα και την ηγεσία του ANC, σταθεροποίησε το φιλικό της καθεστώς στην Αγκόλα και σε συμμαχία, όπως είδαμε, με τις ΗΠΑ του Κλίντον τύλιξε στις φωτιές του πολέμου την περιοχή των μεγάλων λιμνών (σύνορα Ζαΐρ, Ρουάντας, Μπουρούντι, Ουγκάντας), εγκαινιάζοντας μια εποχή εδαφικών διεκδικήσεων στην καρδιά της Αφρικής. Έχουμε ξαναγράψει ότι οι εδαφικές συνοριακές ανατροπές δεν είναι χαρακτηριστικό των χρηματιστικά ισχυρών ιμπεριαλισμών τύπου ΗΠΑ και Ευρώπης, αλλά χαρακτηριστικό των милитарιστικών ιμπεριαλισμών χιτλερικού τύπου, όπως είναι ο ρώσικος ή ο κινέζικος.

Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι στην εξέλιξη της φωτιάς στην περιοχή των μεγάλων λιμνών θα κάψει τα πάντα αφήνοντας να προβάλλει ανέπαφος ο πυρακτωμένος χάλυβας της συνηθισμένης ρώσικης στρατιωτικής επέμβασης μέσω "αντιπροσώπων".

Όλα δηλαδή μαρτυράνε μια νέα Βοσνία στο κέντρο της Αφρικής

νικής Ηπείρου. Ήδη οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί της γενοκτονίας των Τούτσι το 1994 είναι προμήνυμα μιας τέτοιας εξέλιξης. Ασφαλώς για τη γενοκτονία δεν ευθύνονται κύρια οι σημερινοί ηγέτες των Τούτσι, αλλά για την περίεργη δολοφονία του προέδρου Χούτου της Ρουάντα, που τις ίδιες μέρες του 1994 άνοιξε τον κύκλο της προβοκάτσιας στην κεντρική Αφρική, ασφαλώς θα έχουν βάλει το χέρι τους οι μεγαλύτεροι προβοκιάτορες της οικομένης.

Η εκτίμησή μας αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι ήδη αρχηγός της αντιζαϊρινής προέλασης των συνασπισμένων διαμελιστών του Ζαΐρ είναι ένας κλασικός φιλοκουβανός και φιλοσοβιετικός ψευτοαριστερός αρχηγός της Κατάνγκα, ο Καμπίλα. Ταυτόχρονα οι χωροφύλακες της Κατάνγκα, που τους θρέφει το καθεστώς της Αγκόλας και τους διατηρεί στα σύνορά του, ξαναζωντανεύουν με τωρινό αρχηγό τους το ζαϊρινό Μαμπόγιο, που έχει όμως βάση της δράσης του την Αγκόλα και πηγαινοέρχεται στην Ουγκάντα (*Monde*, 27 Νοέμβρη).

Όλοι οι διαμελιστές έχουν κοινό τους έμβλημα τον αντι-Μομπούτου αγώνα και εμφανίζονται σαν πατριώτες του Ζαΐρ κρύβοντας επιμελώς τις σχέσεις τους με το στραγγαλιστικό περιδέραιο Αγκόλας, Ουγκάντας, Ρουάντας, Μπουρούντι γύρω από το λαιμό του Ζαΐρ. Αυτός ο αντι-Μομπούτου αγώνας εμ-

φανίζεται βεβαίως και σαν αντιαποικιακός, αφού είναι και αντιγαλλικός. Δεν υπάρχει άλλοτε τίποτα πιο συνηθισμένο από το να χρησιμοποιούν οι νέοι ανερχόμενοι ιμπεριαλισμοί σα σημαία, αλλά και σα μέθοδο για τη διείσδυσή τους, την πάλη τους ενάντια στους παλιούς κατερχόμενους ιμπεριαλιστές. Γι' αυτό από δω και μπρος στο φιλορώσικο Τύπο, αλλά και σε πλευρές της αμερικανικής παραγάνδας θα ακούει κανείς διαρκώς για την παρακμή του καθεστώτος Μομπούτου, αλλά τίποτα για το φασισμό των καθεστώτων του "περιδέραιου", και πιο πολύ της Αγκόλας. Σε τέτοιες εποχές βέβαια οι επαναστάτες έχουν τα δικά τους αλάνθαστα κριτήρια, ανάμεσα στα οποία το μεγαλύτερο τωρινό είναι το ποιος θέλει το σεβασμό των εθνοκρατικών συνόρων και των αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης. Εδώ θα φανεί ότι το όντως παρακμακό καθεστώς Μομπούτου είναι η προοδευτική πλευρά της αντίθεσης. Όπως και στην αντίθεση με τις ΗΠΑ, στα αφρικανικά τουλάχιστον ζητήματα, το δικό βρίσκεται με την επίσης ιμπεριαλιστική αλλά δευτεροκλασάτη Γαλλία. Εννοείται ότι η αληθινή προοδευτική δύναμη που θα ξεπεταχτεί σ' αυτή τη διεργασία θα είναι οι λαοί της κεντρικής Αφρικής, που θα αναζητήσουν δικές τους δημοκρατικές και αληθινά πατριωτικές μορφές έκφρασης.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ-ΡΟΥΜΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 7

γε τεράστιες ποσότητες σιτηρών και θησαύριζε με τις υψηλές τιμές της διεθνούς αγοράς, επιφέροντας σιτοδεία στο εσωτερικό. Ο βουλγάρικος λαός κυριολεκτικά δεν έχει ούτε ψωμί να φάει...

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ 1989 ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Στις 21-22 Δεκέμβρη ήταν η έβδομη επέτειος από την ανατροπή και την εκτέλεση του αντιρώσου Τσαουσέσκου. Η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή είχε καταδικάσει την ανατροπή του ως έργο ρωσόδουλων πραχτόρων, που ήθελαν να την εμφανίσουν ως λαϊκή δημοκρατική επανάσταση. Η συνέχεια ήταν γνωστή, με την άνοδο του σοσιαλφασίστα Ιλιέσκου στην εξουσία.

Με την πτώση του τελευταίου όμως τα πράγματα αλλάζουν ακό-

μα και σ' αυτόν τον τομέα. Την Παρασκευή 20/12 έγινε στη ρουμάνικη βουλή μια οξύτατη σύγκρουση ακριβώς για την εκτίμηση της ανατροπής αυτής. Ο πρόεδρος Κονσταντίνέσκου δήλωσε ότι «αυτή δεν είναι χαρμόσυνη επέτειος. Είναι ανάμνηση μιας τραγωδίας, μιας θυσίας χάρη στην οποία βρισκόμαστε εδώ σήμερα. Οι νεκροί περιμένουν από μας πρώτ' απ' όλα την αλήθεια».

Όπως γράφει ο Κώστας Τσαπόγας στην *Ελευθεροτυπία* (29/12), η μέχρι πρόσφατα αντιπολίτευση (τόρα κυβέρνηση) θεωρεί ότι η εξέγερση του 1989 **δεν ήταν παρά ένα πραξικόπημα** του ίδιου του κομμουνιστικού κόμματος, το οποίο προσπαθούσε να ξεφορτωθεί τον Τσαουσέσκου και να διατηρήσει την εξουσία.

Η αλήθεια βρίσκεται εκεί κοντά πάντως.

